

DIENVIDKALIFORNIJAS LATVIEŠU INFORMĀCIJAS BIĻETENS

Iznāk kopš 1951. gada decembra

2022.

JANVĀRIS / FEBRUĀRIS

Nr. 1 (735)

Dienvidkalifornijas latviešu biedrības 70 gadu jubilejas un Latvijas valsts dibināšanas 103. gadadienas 2021. gada 21. novembrī rīkoto svinību rīcības komitejas locekļi; no kreisās: Pauls Berkolds, Aija Zeltiņa-Kalniņa, Ivars Mičulis, Dāvis Reins, Guna Reina, Jānis Taube, Ēriks Galiņš, Diāna Zaķe, Juris Zinbergs

6. martā plkst. 1.00 DK Daugavas Vanagu apvienības Oskara Kalpaka atceres sarīkojums

12. martā plkst. 10.00 novusa turnīrs Losandželosas latviešu namā

27. martā plkst 1.00 māksliniekam Kazimiram Lauram veltīta piemiņas pēcpusdiens

Ziņas par sarīkojumiem arī: www.biedriba.org

Dienvīdkalifornijas Latviešu INFORMĀCIJAS BIĻETENS ir Dienvīdkalifornijas latviešu biedrības izdevums;

DK LB adrese:

1955 Riverside Dr., Los Angeles, CA 90039

Biļetena redaktore:

Astra Moora, e-pasts: astere2000@aol.com

26 Ox Bow Lane, Woodbridge CT 06525

tālr.: 1-203-397-7609; 1-860-681-7972

Raksti ievietošanai biļetenā iesūtāmi līdz katra iepriekšējā mēneša desmitam datumam. Iesūtītos rakstus redaktoram/ei ir tiesības īsināt vai rediģēt.

DK LB biedriem par Informācijas Biļetenu nav jāmaksā. Biedru nauda ir \$35 gadā, ģimenei – \$50 gadā. Par biedru var kļūt, nosūtot biedrības kasierim biedru naudu. Personām, kuŗas nav DK LB biedri, Informācijas Biļetena abonēšanas maksa ir \$40 gadā. DK LB biedra nauda vai maksa par abonementu jānosūta:

DK LB 1955 Riverside Dr., Los Angeles, CA 90039

Čeki izrakstāmi: LATVIAN ASSOC. of SO. CA

Maksa privātpersonai par sludinājuma ievietošanu vienu reizi: par pilnu lappusi \$40, ½ lappusi – \$25, ¼ lappusi – \$20; uzņēmējdarbības karti – \$15.

IB metiens – 310 eks.

Ievēribai

Latviešu nama pārvaldes kasiere – Vita Volkovska čeki jāizraksta *Latvian Community Center* un jāsūta: 1955 Riverside Dr. Los Angeles, CA 90039)

DK latviešu biedrības kasieris – Jānis Taube biedru naudas, biļetena abonēšanas, ziedojumu čeki jāizraksta *Latvian Assoc. of SO. CA* un jāsūta: DK LB 1955 Riverside Dr., Los Angeles, CA 90039

DK latviešu draudzes kasiere – Dace Taube čeki jāizraksta *Latvian Ev. Luth. Church of So. Ca.* un jāsūta: 3142 Helms Ave., Los Angeles, CA 90034

Honorary Consul, Republic of Latvia in California
Juris Buņķis, M.D., F.A.C.S.
Orange County Plastic Surgery
4501 Birch Street
Newport Beach, CA 92660

Phone: 844-277-2639; 949-413-8888

www.latvianconsulate-la.org

www.facebook.com/LatvianConsul

DK LATVIEŠU BIEDRĪBAS VALDE:

Biedrības priekšnieks: Ivars Mičulis

631 N. Pass Ave. Burbank, CA 91505

Tālr.: 818-585-5748; e-pasts: ivarsm11@yahoo.com

Biedrības priekšnieka vietnieki:

Dāvis Reins (arī kasiera palīgs)

13447 Chandler Blvd., Sherman Oaks, CA 91401

Tālr.: 818-406-1589; e-pasts: davisreins@gmail.com

Pauls Berkolds

10731 Viking Avenue, Northridge, CA 91326

Tālr.: 818-645-8754; e-pasts: berkolds@calarts.edu

Sekretāres:

Aija Zeltiņa Kalniņa

233 Glendora Avenue. Long Beach, CA 90803

Tālr.: 310-748-5385; e-pasts: aurum04@yahoo.com

Guna Reina

13447 Chandler Blvd., Sherman Oaks, CA 91401

Tālr.: 714-829-6449; e-pasts: GunaReins@gmail.com

DK LB valdes locekļi:

Nora Mičule, Juris Zinbergs – biedrziņi

Dace Reimane – sarīkojumu koordinatore

Jānis Taube – kasieris

Diāna Zaķe – tautasdeju kopas „Pērkonītis” pārstāve

Aivars Jerumanis – nama pārvaldes pārstāvis

Valdis Ķeris – sporta nozares pārstāvis

Aija Kīna – Losandželosas latviešu skolas pārstāve

Līga Sviksa, Inese Sviķkalne, Sanita Šūmane-Karami

DK LB Revīzijas komisija: Dāvis Berkolds,

Dainis Kalniņš, Diana Matura (Mathur)

DK LB vietne tīmeklī: www.biedriba.org

Latviešu namu izīrē Jānis Taube, tālr.: 310-806-0464

Sveiciens no Rīgas latviešu biedrības

Latvieši Losandželosā 1950. gadā

Priekšā: nezināms, Ilga Jankovska, Oskars Ūdris, Marga Drumalda, Eduards Drumalds, Regīna Baltkāje; sēž no kreisās: Felikss Krusa, Augusts Raisters, Elza Raistere, (viņai aizmugurē – nezināma), Zelma Kaktiņa, nezināma, Mirdza Erika Muzikante (uzvārds pēc laulībām – Unta), viņas māte Irma Muzikante, (nezināms vīrietis, kas viņas apskāvis), nezināma, nezināma; aizmugurē stāv no kreisās: Valters Muzikants, Teodors Gunters, Helmutš Brauķis, Ērika Brauķe, Viktors Baltkājis, Jānis Nikāns, zobārste Biruta Barvika, Laimonis Barviks, klavierškoloģtāja Velta Barvika, Valters Blūms, Eleonora Ābele, operas sōlists Ādolfs Kaktiņš, architekts Staņislavs Borbals, Ernestš Ābele, Antons Ŗerselis

No Oskara Ūdra (1904-1995) archīva

No kr: Viktors Baltkājis, Jānis Ūdris, Oskars Ūdris, ceturtais – Čarlss Lācis (Charles Lacys); no labās: Alise Ūdre, Regīna Baltkāje, Eduards Drumalds, Marga Drumalda

Pēc Otrā pasaules kara pa visu pasauli izklīdušie latvieši savās jaunajās mītnes zemēs centās sazināties, cits citu sameklēt, turēties kopā. Ne jau visiem tūlīt izdevās dabūt savai profesijai atbilstošu darbu, nereti skolotāji, inženieri, uzņēmumu vadītāji strādāja par apkopējiem, bet viņi neatlaidīgi mācījās, iestājās kolledžās, apguva jaunu profesiju. Viņi dibināja kopas, biedrības, apvienības, korus, deju un teātra kopas, pulciņus, latviešu skolas, rakstīja un sūtīja vēstules, aicināja piebiedroties. Tā notika arī Dienvidkalfornijā. Abos attēlos redzami DK latviešu biedrības dibinātāji – Viktors Baltkājis, Helmutš Brauķis, Margareta Drumalda, Eduards Drumalds, DK Latviešu Informācijas Biļetena pirmais redaktors Jānis Nikāns, DK LB biedrības pirmais priekšsēdis Felikss Krusa.

Losandželosas latviešu tautasdeju kopas „Pērkonītis” dalībnieki 1974. gadā; priekšā no kr.: Linda Maldute, Kristīne Šulca, Astra Kesele, Ināra Damroze, Dāvis Reins, Andrejs Reins, Inese Damroze, Arta Loženicina, Māra Maldute; 2. rindā: Helēna Hofmane, Dace Kārklīņa, Anita Puķīte, Ilze Reina, Māra Lutere, Inese Birzniece, Rolands Gudrups, Loma Sprūda, nezināma, Linda Jēkabsone, Ilze Damroze-Loženicina, Maija Bedele; 3. rindā: Uģis Puķīte, Andris Damroze, Andris Priedītis, Jānis Luters, Imants Nagainis, Matīss Kārklīņš, Alberts Sproģis, Igors Loženicins

Mēģinājumā 2021. gada 24. oktobrī: Fils Sells (Phil Sell), Oskars Puķēns, Vilis Zaķis, Russell Barton (Rasels Bartons), Aleks Zaķis, Aidans Džennings (Aidan Jennings), Diāna Zaķe, Diana Matura (Mathur), Viktorija Razevska Hilla, Ilze Matsone, Daina Reimane, Inguna Galviņa

Tautasdeju kopa „Pērkonītis” dibināta 1950. gadā. Sākumā tautasdejas mācīja skolotājs Arturs Šmits, pēc tam Zelma Ābele, Mirdza Lapeniece un Loma Kārklīņa. Mirdza Lapeniece iestudēja Mildas Lapenieces īpaši deju kopai „Pērkonītis” veidotos tautiskus uzvedumus – „Latviešu kāzas”, „Es savai māmiņai”, „Skaista mana tēvu zeme”, „Balta nāca tautumeita”, kurās piedalījās tautasdziesmu teicēji, koris, sōlisti, koklētāji.

Loma Kārklīņa iestudēja dejas atsevišķiem sarīkojumiem un skandinavu festivāliem.

2005. gadā tautasdeju kopu „Pērkonītis” sāka vadīt Dziesma Tetere, 2011. gadā viņai pievienojās Ilze Nagaine. „Pērkonītis” piedalījās vairākos Dziesmu svētkos – Ventūrā, Milvokos, Latvijā, Sanhozē.

Tagad vadītājas ir Diāna Zaķe un Ilze Matsone.

Dejotāju skaits nemītīgi mainās, bet prieks un vēlme dejot nav zudusi.

Losandželosas latviešu jauktais koris 2021. gada 21. novembrī

Dziesmas vislabāk skan, kad Losandželosas latviešu jauktajam korim pievienojas skolēnu koris

Dienvidkalifornijas Latviešu Informācijas Biļetena pirmajā izdevumā ziņots, ka Losandželosas un apkaimes latviešu dziesmu mīlotāju pirmais mēģinājums notiks 1951. gada 15. decembrī Internacionālajā institūtā; dziesmu mīlotāji aicināti pieteikties, zvanot Ilgvaram Dižgalvim vai Arvidam Pukinskim. Korā pīmais vadītājs bija Olafs Stumbrs.

Foto: Helēna Hofmane

Kopš 1956. gada jaukto kori pāris gadus vadīja Santabarbaras universitātes mūzikas profesors Timotejs Fetlers, neilgu laiku lietuviešu komponists un ērģelnieks Bronūs Budrjuns.

No 1963. līdz 1972. gadam korā diriģents bija Andrejs Kurmiņš, no 1972. gada līdz 2002. gadam jaukto kori vadīja diriģente Daira Cilne.

Tagad Losandželosas latviešu jaukto kori vada Pauls Berkolds.

Festival of Nations Sandiego

Tautību festivālā Sandiego piedalījās vismaz 40 valstu pārstāvji, tostarp latvieši, lietuvieši un igauņi.

Skaistajā parkā sanāca ļoti daudz apmeklētāju, apmēram 2000. Pārsvārā bija dzirdama krievu valoda.

Latviešiem bija jauks galdiņš ar latviskām jostām, traukiem, ādas izstrādājumiem, rotām un cimdiņiem, ko bija sagādājusi Līga Sviksa.

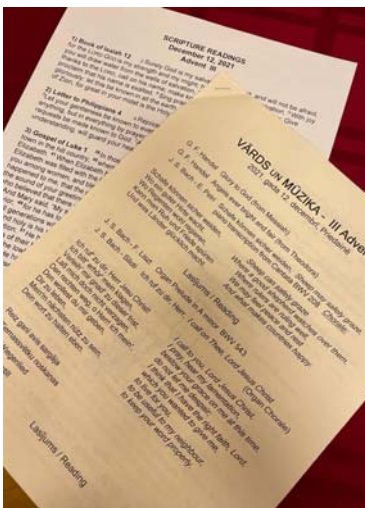
Ēdienus gatavoja Signija Greiema (Graham) un Tatjana Novika (Novick) – garšīgus kāpostus, pupiņu salātus un zirņus ar speķīti.

Sandiego latviešu skolas skolēni dziedāja un dejoja „Tūdaliņ, tagadiņ”.

Annija Tetere piedalījās koncertā austrumu krastā

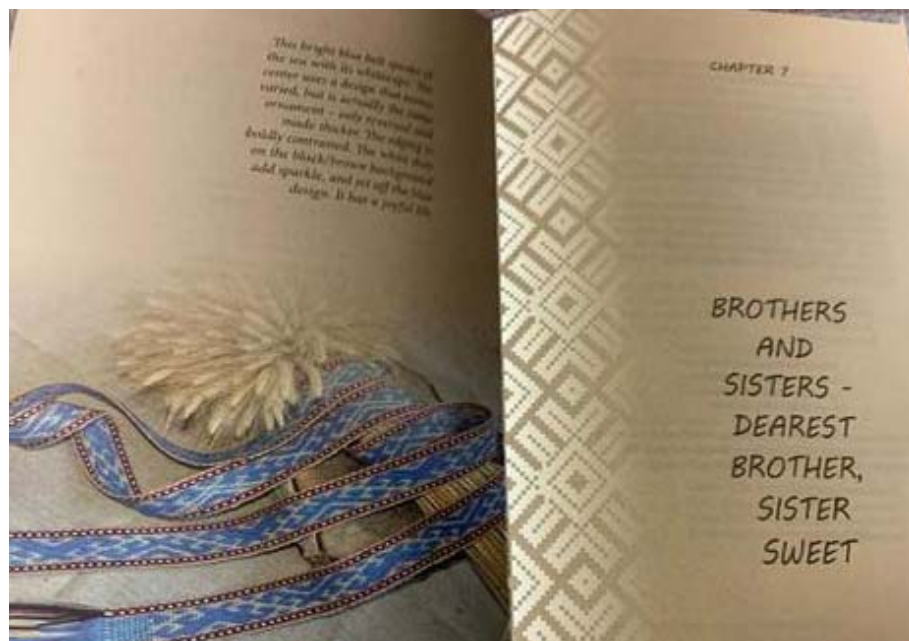

Annija Tetere 2021. gada 12. decembrī, adventa trešās svētdienas koncertā „Vārds un mūzika” latviešu ev. lut. baznīcā Leikvudā dziedāja Ingmara Zemzara dziesmu „Augstu pāri zemei” pianistes Jevgeņijas Trukšas klavierpavadījumā. Daces Aperānes atsauksme: „Bija liels prieks par gaišo noskaņu „Vārds un mūzika” koncertā un adventa lasījumiem mācītājas Ievas Pušmucānes vadībā.”

No kreisās: pianiste Jevgeņija Trukša, komponiste, pedagoge, diriģente, Starptautisko latviešu jauno mūziķu meistarkursu vadītāja Dace Aperāne, sōliste Annija Tetere

Latviešu tautasdziesmu otrais sējums angļu valodā

Angļu valodā tulkoto tautasdziesmu abus sējumus varēja iegādāties Ziemsvētku tirdziņā, no kr.: Pauls Berkolds, Andra Berkolda, Ieva Sentivani

Ievas Auziņas Sentvani (Szentivanyi) jaunais tulkoto dainu sējums ir tikpat skaists kā iepriekšējais, tikai plašāks un ilustrēts ar jostu fotografijām un papildināts ar 14 iecienītām tautasdziesmu notīm. Dziesmas angļu valodā tvartā ieskaņoja Pauls Berkolds.

Gramatā ir nodaļas par bāreņiem, zvejniekiem, bērniņu, kumeliņu, brāļu un māsu attiecībām utt. Otrā sējumā var iegādāties atsevišķi vai arī skaisti iesaiņotu kopā ar pirmo daļu. Tā būs vērtīga un skaista dāvana īpašiem draugiem.

Tīmeklī var atrast valodnieces Pisanas Ferrari rakstu, kurā viņa salīdzina dainas ar japāņu haikām.

Ieva Sentivani jau 22 gadus atdzejo dainas angļu valodā. Latvijas 100 gadu jubilejas gadā klajā nāca *Dainas – Wit and Wisdom of Ancient Latvian Poetry* pirmais sējums, tagad iznācis otrais sējums. Pirmā sējumā bija 450 tulkotu dainu, otrā sējumā – 900, Ievas Sentivani vēlēšanās ir pārtulkot 2000 dainu. Dainas ir ne tikai pārveidotas angļu valodā, bet arī aprakstītas un izskaidrotas, lai ārzemnieki tās saprastu.

Dainu kolekcija ar nosaukumu „Tautasdziesmu skapis” 2001. gadā iekļauta ANO ESCO programmā „Pasaules atmiņa”.

Angļu valodā tulkoto dainu otrais sējums nāca klajā 18. novembra priekšvakarā, to var pasūtīt tīmeklī:

www.latvianwitandwisdom.com

vai rakstīt e-pastu: latvianwisdom@gmail.com

Pirmā sējuma cena \$25, otrā – \$30, sūtīšana \$5; var maksāt, lietojot *PayPal*.

Sandiego latviešu baznīcas 70 gadu svinības

Tā bija liela diena! Sandiego latviešu evaņģēliski luteriskā draudze 2021. gada 20. novembrī *Acension Lutheran Church* (Debesbraukšanas baznīcā) svinēja 70 gadu jubileju.

Vairākas latviešu ģimenes 1951. gadā apmetās uz dzīvi Sandiego, kur atrada jaunas mājas. Viņi pameta savu valsti Otrā pasaules kara beigās, lai izvairītos no padomju okupācijas un netiktu nosūtīti uz soda nometnēm Sibīrijā. Lielākā daļa vispirms nokļuva pārvietoto personu (DP) nometnēs Vācijā. Viņu visu sapnis bija dzīvot brīvībā un drošībā savā valstī, taču 1939. gada 23. augustā noslēgtais Molotova-Ribentropa pakta (neuzbrukšanas līgums starp Vāciju un PSRS) slepenais protokols sadalīja Austrumeiropu Vācijas un PSRS ietekmes sfairās un radīja priekšnoteikumus, lai PSRS 1940. gadā okupētu Baltijas valstis – Igauniju, Latviju un Lietuvu. Okupācija turpinājās līdz 1990. gadam, kad Baltijas valstis atguva neatkarību.

Sandiego latviešiem nebija mācītāja, tāpēc viņi sazinājās ar mācītāju Aleksandru Grietēnu un lūdza vadīt dievkalpojumus *Grace* luterāņu baznīcā. Šajā baznīcā latviešiem bija dievkalpojumi līdz 2015. gadam.

Aizritējušo 70 gadu laikā vadīt dievkalpojumus latviešu valodā aicināti viesmācītāji no citām Kalifornijas pilsētām un Kolorado.

Sandiego latviešu draudzes 70 gadu jubilejas svinībās viesojās un dievkalpojumu ar dievgaldu vadīja Latviešu ev. lut. baznīcas pasaulē archibīskape Lauma Zusēviča kopā ar diakoni Gunu Reinu. Baznīcā bija apmēram

Archibīskape Lauma Zusēviča ar bērniem

60 dievlūdžēju no Sandiego, Losandželosas, Apelsīnu pagasta, Havaju salām, Beļģijas. Dievkalpojuma sākumā baznīcā ienāca archibīskape Lauma Zusēviča un diakone Guna Reina kopā ar Sandiego latviešu skolas skolēniem. Kopā tika iedegtas sveces sarkanbaltsarkanās krāsās. Dievkalpojumā ērģeles un klavieres spēlēja Maikls Kampos (Michael Campos).

Pēc dievkalpojuma svinības turpinājās sadraudzības zālē, kur tika ienests Latvijas karogs. Apmeklētāji dziedāja ASV un Latvijas himnu. Draudzes priekšnieks Jānis Legzdiņš pastāstīja par draudzes tapšanu un pateicās visiem, kas draudzi dibināja un visu šo gadu laikā palīdzēja.

Diakone Guna Reina parādīja video-sveiciens no citām draudzēm un bijušajiem mācītājiem.

No Apelsīnu pagasta bija ieradušās Anna Ābele un Daina Ābele ar sveicieniem no Dienvidkalifornijas latviešu ev. lut. draudzes.

Latviešu ev. lut. baznīcas pasaulē archibīskape Lauma Zusēviča pasniedza Atzinības rakstus ilggadējiem draudzes darbiniekiem – kasieri Antrai Priedei Bergerei, dāmu komitejas vadītājai Maigai Bērziņai un draudzes priekšniekam Jānim Legzdiņam.

No Amerikas latviešu apvienības draudzes priekšniekam Jānim Legzdiņam bija atsūtīts Atzinības raksts.

No kr.: diakone Guna Reina, Antra Priede Bergere, Maiga Bērziņa, archibīskape Lauma Zusēviča, Jānis Legzdiņš

Sandiego latviešu ev. lut. draudzes pirmā dievkalpojuma fotografijas 1950. gadā un citi attēli

Sandiego latviešu skolas pārziņa Sandra Gotlaufa-Orozko, bērni un vecāki bija sagatavojuši skaistus priekšnesumus

Skolas audzēkņi dejoja, dziedāja, deklamēja dzejoļus; visi bija sajūsmīnāti, redzot, ka jaunā paaudze kopj latviešu tradīcijas

Dāmu komitejas locekles pusdienās cienāja ar tradicionālajiem latviešu ēdieniem – skābētiem kāpostiem, šķiņķi, rupjmaizi, speķa pīrāgiem, kliņģeri un piedāvāja citus gardumus.

Pēc pusdienām apmeklētāji klausījās un pievienojās Sandiego sieviešu ansambļa dziedāšanai.

Agrākā draudzes mūziķe Sandra Ozolīte kopā ar dēlu Jāni spēlēja vijoli un dziedāja.

Ilggadējā ērģelniece Vija Burģele pastāstīja, ka piedalījies pirmajā dievkalpojumā pirms 70 gadiem.

Visai Sandiego latviešu kopienai šī diena bija īpaša.

Jānis Legzdīņš

Sandra Ozolīte un Jānis Ozolītis

Tautumeitām dejojot rībēj' visa istabiņa...

Dzied sieviešu ansamblis, no kr.: Sintija Valdeza, Signija Greiema (Graham), Sanita Šūmane Karami, Sandra Gotlaufa-Orozko

Ziemsvētku dievkalpojums Sandiego latviešu ev. lut. draudzē 2021. gada 18. decembrī

Ziemsvētku dievkalpojumu laukum visvairāk gaidīja Sandiego latviešu skolas audzēkņi.

Pirms dievkalpojuma diakone Guna Reina vadīja Bībeles stundu un ar bērniem gatavoja vaska svečītes.

Baznīca bija jauki izpušķota ar Ziemsvētku eglīti un Jēzus silīti.

Dievkalpojuma sākumā diakone Guna Reina runāja ar bērniem par Jēzus dzimšanu Betlemē.

Pēc dievkalpojuma bērni visiem dievlūdžejiem izdalīja vaska svečītes ar egles zariņu

Pēc pusdienām pie bērniem ieradās Ziemsvētku vecītis; visi bija sagatavojuši kādu dzejoli un saņēma dāvanas

Pirms Ziemsvētku vecītis devās pie citiem bērniem, visi kopā nofotografējās

Ziemassvētki sabraukuši Losandželas latviešu skolā

*Ziemassvētki sabraukuši / Rakstītām kamanām;
Tekat, bērni, saņemam / Basajām kājiņām. (Tdz.)*

Skaļi un liksmi, dziesmām un dejām rībinot un griežot prieka virpuli 12. decembra rītā pie Losandželas skolas saimes atnāca Ziemassvētki! Tik krāsaini ar ķekatnieku tērpos ģērbtiem skolēniem un skolotājiem un bērnu darinātām košu dzijas dzīparu saulītēm, kas skaistā virtenē pāri visai telpai rotājās baznīcas lejas zālē! Un tik krāšņi ar Mārtiņa Leikarta dāvināto eglīti, kas lepni dižojās ar gaismiņām kuplajos zaros! Šie bija pirmie Ziemas saulgriežu svētki, ko skolas saime svinēja baznīcas telpās, un mēs esam pateicīgi draudzei, ka atļāva mums šo prieku dienā, kad visas citas telpas namā bija aizņemtas – notika gatavošanās Ziemassvētku tirdziņam.

Svētku programmu, zelta auskarus šķindinot un šķelmīgi smaidot, vadīja varen jautra, raibos, gašos svārkos ģērbusies čigāniete, kuņā atpazīnām nevienu citu kā mūsu pašu jauko skolas pārzini Aiju Kīnu. Priecīgu gaisotni viņai palīdzēja uzturēt lācis ar ģitaru (Ēriks Kīns) un putnubiedēklis ar akordeonu (Pauls Berkolds). Parastās skolas mācību dienās viņi skolēniem vada dziedāšanu, bet šī nepavisam nebija parasta diena, tāpēc skanēja visiem tik mīļas un katru gadu gaidītas Ziemassvētku melodijas. Pēc maza ievada, vienojoties kopīgā dziesmā, šo

Skolas pārzine Aija Kīna un Ziemassvētku vecītis

liksmību sadzirdējis un nekādi nevarējis tādai jautrībai turēties pretī, pie skolas saimes ieradās Ziemassvētku vecītis. Viņš zināja sacīt, ka nekur citur visā apkaimē nevalda tāda jautrība un, ka labprāt velētos pavadīt visu rītu kopā ar skolas saimi, klausoties Ziemas saulgriežu dziesmas, skatoties dejas un klausoties skolas audzēkņu stāstījumus par senlatviešu Ziemassvētku tradīcijām.

Vispirms 8.A klases meitenes stāstīja par budēļos iešanu, no Māras Kīnas uzzinājām, ka viena no pazīstamākajām senlatviešu ķekatnieku maskām ir lāča maska, jo cilvēki ticēja, ka lācis ar savu rūkšanu aizbaida visus ļaunos garus. Ieva Arnolda zināja stāstīt, ka katram ķekatnieku gājienam bija savs vadonis, ko dēvēja par budēļu vecājo. Tam vienmēr līdzī bija žagars, ar ko nopērt mājas ļaudis. Pēriens bija katram obligāti jāsaņem, lai nākamajā vasarā to nenoestu odi un dunduri.

8.B klases puisi Kārlis Kalvāns un Eduards Zeltiņš-Kalniņš pastāstīja, ka senlatvieši Ziemassvētkus svinēja trīs dienas un trīs naktis, un ka Ziemas saulgriežos notiek gaismas un tumsas cīņa, bet šoreiz tumsa ņem virsroku, jo Ziemassvētku nakts ir visgaŗākā, bet diena visīsākā. Šī iemesla dēļ daudzas senlatviešu Ziemassvētku tradīcijas ir saistītas ar gaismas vairošanu. Man pašai šķiet, ka Ziemas saulgriežu svinību sarīkojumi, kur skolēni dalās ar iegūtajām zināšanām, ir nevien patīkama izklaide, bet lieliska iespēja vecākiem un viesiem atsvaidzināt savas zināšanas. Pat Ziemassvētku vecītis sacīja, ka dzirdējis vairākus iepriekš nedzirdētus ticējumus un atziņas.

Valodas klases audzēkņi skolotājas Ingrīdas Dženningas vadībā pastāstīja par tradicionāliem Ziemas saulgriežu ēdieniem. un katrs skolēns parādīja vienu zīmējumu. Uzzinājām, ka senie latvieši vienmēr galdā lika deviņus ēdienus, tostarp pelēkos zirņus un pupas, lai nākamā gadā nebūtu jāraud, speķa pīrāgus, lai dzīve nestu arvien jaunus pārsteigumus, burkānus un bietes, lai būtu laba veselība, piparkūkas, lai netrūktu mīlestības, apaļas formas cepumus un plāceņus, lai būtu daudz saules, šķovētus kāpostus, lai būtu spēks, putna un zivs gaļu, lai gūtu panākumus un naudu, un cūkas šņukuru, sauktu arī par smeceri, lai vienmēr būtu laime.

Pēc mazas pauzes, kuņā izkustinājām kājas jautrā rotaļā, skolēni piedalījās blūķa vilkšanā. Aija Kīna aicināja visus atcerēties, kādas likstas un bēdas piemeklējušas katru no mums un līdz ar ozolkoka blūķi visas rūpes un nedienas domās laist prom. Kāds ieminējās par salauztu roku, kāds cits sacīja, ka cīnās ar sirdssāpēm, kādu citu nomāc bailes par kovida vīrusu, katram bija kaut kas uz sirds, ko gribējās atdot blūķim. Tā nu visi

Losandželosas latviešu skolas saime Ziemsvētkos

kopā gājām apkārt zālei, velkot bluķi un dzenot sliktu projām. Arī senos laikos bluķa vilcējiem sekoja trokšņojošu ļaužu pūlis, tādējādi aizbaidot ļaunos garus. Tā to mēdza vilkt no mājas uz māju, bet pēdējā mājā bluķi ievēla īpaši šim nolūkam sagatavotos degošos salmos un sadedzināja. Līdz ar bluķi sadega visas pērnā gada neveiksmes, sliktās domas un darbi. Skolas pārzine solījās ugunskurā sadedzināt arī mūsu bluķi.

Priekšnesumus turpināja 4./5./6. klases audzēkņi skolotājas Inese Sviķkalnes vadībā. Anna Arnolda stāstīja par mājas pušķošanas tradīcijām Ziemsvētkos,

kad tika tīrītas un uzpostas visas istabas, mājā ienesa eglīti, kas, būdama skaista un zaļa visu gadu, ir mūžības simbols. Anna arī pastāstīja par puzuriem, kas var būt milzīgi un sarežģīti un kuņus latvieši veido no salmiem. Tos kāra virs mazuļu gultiņām, jo tie attīra telpu no negatīvas enerģijas. Audris Kīns pastāstīja, ka Ziemsvētki nav iedomājami bez rotaļām, kuņās Mēness ķer Sauli vai Vilks ķer Kazu, simbolizējot gaismas un tumsas cīņu, kas noris Ziemas saulgriežos. Mikus Arnolds stāstīja, ka Ziemsvētku vakarā zīlē nākotni. Senie latvieši skaitīja zvaigznes debesīs: jo vairāk saskaitīja, jo labāka raža gaidāma. Ja gribēja tikt pie lielas naudas, tad vajadzēja ņemt melnu kaķi un ar to klēpī apiet apkārt baznīcai. Visi latvieši uzzīmēja uz durvīm baltu krustu, lai mošķi un ļaunie gari netiek mājā. Par pirtī iešanu Ziemsvētku laikā stāstīja Nikolas Leikarts. Mūsu senči uzskatīja, ka viņi iet pirtī ne tikai fiziski nomazgāties, bet arī nomazgāt dvēseli, lai to varētu papildīt ar visu skaisto un labo.

Visbeidzot sekoja sagatavošanas klases un 1.-3. klases priekšnesums. Tā kā

Bluķa vilcēji

Kaziņa – Ieva Arnolda

**Skolotāja Sanita Šūmane-Karami ar
sagatavošanas /1. klasi**

skolotāji Aleks Dankers un Iveta Brecko nevarēja būt klāt, tad skolotāja Sanita Šūmane palīdzēja bērniem uzdot mīklas un pateikt kādu Ziemsvētku ticējumu. Mārtiņš Karami visiem lika palauzīt galvu ar šādu mīklu: visi kungi svārkus novelk, trīs vien nenovelk? Pat Ziemsvētku vecītis laužīja galvu, bet tomēr kopā pa visiem uzminējām, ka tie ir priede, egle un kadiķītis. Kristofers Karami stāstīja, ka Ziemsvētku vakarā uz galda jātur maize, uguns un sāls, tad būs svētīgs nākamais gads. Tomass Zeltiņš-Kalniņš pastāstīja ticējumu, ka ļoti stingrai ziemei seko īsa vasara un vēl, ka Ziemsvētkos vajag ēst deviņas reizes, tad būs bagāts gads. Šis ticējums visiem ļoti labi patika, jo visi labprāt ēd gardos svētku ēdienus un visi vēlas nodrošināt pārticību nākamajā gadā.

Bērnudārza klases audzēkņi visus iepriecināja, ejot rotaļās. Lai gan deju skolotāja Kristīne Urēna šai rītā nevarēja būt ar mums kopā, tomēr visi krietni izpriecājāmies, ejot viņas sagatavotajās rotaļās – „Adiet meitas, ko adieti, vilkam zeķes noadiet”, „Danco lāci, danco lāci” un „Lāci, lāci, mazgā muti”.

Ziemsvētku vecītis bija sajūsmināts par visiem bērnu priekšnesumiem un teica, ka viņi godam nopelnījuši dāvanas, ar kuņģam bija pilnas lielās kamanas. Šogad Ziemsvētku vecītim dāvanas gādāt talkā nāca divi čakli rūķi (Sanita Šūmane-Karami un šī raksa autore), kuņģi tai nedēļā miltiem putot pa gaisu un ar baltu cukura glazūru

**Sanita Šūmane-Karami, Ziemsvētku vecītis
un Inese Sviķkalne**

notriektām rokām ņemās sacept un izdekorēt daudz piparkūku dāvanām, gan arī svētku uzskodu galdiņam. Biju tik gandarīta, ka Ziemsvētku brīnums palīdzēja pie manis laikus atgādāt Latvijā darinātus koka eglītes rotājumus ar latvju zīmēm – mazajiem skolēniem rakstainu cimdiņu formā un lielajiem kā etnografiskās zīmes. Tam nestājās ceļā ne kovids, ne globālā tirdzniecības un transporta tīklu pārslodze. Kad krāsaini dāvanu sainīši pildījās ar smaržīgiem mandarīniem, gardām piparkūkām, kakao karotītēm un rotājumiem un rindojās manā istabā, tad ar siltumu sirdī atcerējos, kā

Ziemsvētku vecītis ļoti līdzīgas dāvanas kādreiz nesa arī manā bērnībā. Ir jauki, ka līdzīgu prieku tagad varam uzdāvināt arī saviem bērniem!

Dāvanas un piparkūkas

Skolotāja Ingrīda Dženningsa ar valodas klasi

Pēc tam, kad dāvanas bija izdalītas, bija laiks Ziemsvētku vecītim teikt „uz redzēšanos”. Mēs ļoti ceram, kas šis jaukais, sirsnīgais un visai staltais vecītis, kas ir atklājis mūžīgās jaunības un labās fiziskās formas noslēpumu, pie mums nāks atkal. Mēs pateicāmiešiem Ziemsvētku vecītim, ka viņš kopā ar mums pabija visu svētku programmas laiku, un viņš savukārt apsolīja, ka Ziemsvētku naktī lejup pa skursteņiem mums sūtīs vēl citus dāvanu maisus.

Šogad nebija nama zāles ierastā plašuma un, ievērojot Covid noteikumus, nevarējām aicināt ciemiņus. Taču ciešā, draudzīgā lokā Ziemsvētku brīnuma un omulības bija pārpārēm. Šī gada Ziemsvētku svinības bija patiesa dāvana kā bērniem, tā vecākiem, kuŗi varēja atnākt, papriecāties, atpūsties un izbaudīt svētkus, būdami viesi.

Liels paldies visiem, kuŗi atnāca, lai būtu kopā ar mums un dalījās svētku brīnumā, jo īpaši visiem tiem, kas palīdzēja svētku rīkošanā: Aijai Kīnai un Sanitai Šūmanei-Karami par svētku programmas izveidi, Sanitai Šūmanei-Karami par piparkūku cepšanu, Kīnu ģimenei un Mārtiņam Leikartam par telpas dekorēšanu, Mārtiņam Leikartam par eglīti, Ērikam Kīnam un Paulam Berkoldam par mūzicēšanu, Pegijai Taubei par garšīgajiem pīrāgiem, draudzei par atļauju izmantot baznīcas zāli, visiem skolotājiem, kas sagatavoja priekšnesumus un, protams, jaukajam Ziemsvētku vecītim.

Losandželosas latviešu skolas skolotāja un grāmatvede Inese Sviķkalne

Atsauksmes

Mārtiņš Leikarts: „Skolas Ziemsvētku sarīkojumā lielākā daļa bērnu atnāca ķekatnieku tērpos. Visi ar lielu prieku piedalījās rotaļās, dziedāšanā un simboliskajā blūka vilkšanā. Bija sagatavota pārdomāta programma par Ziemsvētku tradīcijām, skolēni piedalījās rotaļās un dejoja. Ziemsvētku vecītis bija sarūpējis katram bērnam dāvanu. Bērni bija sajūsmā par pīrāgiem un piparkūkām, kuŗu netrūka! Mīļš paldies visiem vecākiem un skolotājiem!”

Ieva Stiera (Stier): „Ziemas saulgriežu svinēšana latviešu skolā man atgādināja manu bērniību Latvijā, kad dziedot, dejojot vai deklamējot dzejoļus bērni no Ziemsvētku vecīša saņēma dāvanas. Paldies skolas skolotājiem un vecākiem par ieguldīto darbu Ziemas saulgriežu svētku rīkošanā.”

Anna Kaļiņa: „Ziemsvētku sarīkojums bija brīnišķīgs, un mēs pirmo reizi uzzinājām par tādām tradīcijām kā blūka vilkšana. Bērni ļoti skaisti dziedāja, un bija jauki atkal tikties. Našķi arī bija ļoti garšīgi!”

Piezīme: Piparkūkas cepa arī Inese Sviķkalne un palīdzēja sagatavot dāvanas. Liels paldies viņai!

Losandželosas latviešu skolas Ziemsvētku tirdziņa galds

Pēc divu gadu pārtraukuma latviešu namā atkal bija Ziemsvētku tirdziņš. Šogad skola piedalījās ar īpaši bagātīgu preču klāstu un ļoti skaisti klātu galdu. Liels paldies Aijai Kīnai un visai Kīnu ģimenei, kas rīkoja skolas piedalīšanos tirdziņā, sagatavoja un tirgoja preces.

Īpašs paldies Mārītei Šulcei – kamēr skolas saime ciemojās ar Ziemsvētku vecīti, viņa apkalpoja pircējus. Vairākas skolas ģimenes gādāja, lai viss labi izdotos.

Neviens nevarēja paiet garām skolas galdam, nepamanījis brīnišķīgās orchidejas un puansētijas, kuŗas sagādāja Kaļiņu ģimene. Orchidejas visās iespējamajās krāsās gan podos, gan vāzēs priecēja ikvienu viesi. Paldies! Liels paldies Sandrai Gulbei par dāvāto piparkūku mīklu, Aijai Kīnai par karsto ābolu sidru, kakao un dzērvenēm pūdercukurā, Zeltiņu-Kalniņu ģimenei par sklanduraušiem, Sanitai Šūmanei-Karami par piparkūkām, Katei Blāķei par cukura cepumiem, Štrombergu ģimenei par rīsu kraukšķīšu saldumiem.

Kad uz skatuves kāpa mūzikanti Paula Berkholda vadībā, pie skolas galda gāja tik jautri, ka tieši te uzsākās riņķa deja, kam pievienojās vesela virkne tirdziņa viesu.

Mīļš paldies visiem par atbalstu un ieguldījumu. Ienākumi no skolas tirdziņa galds tiks izmantoti, lai atbalstītu skolas darbu.

Latvijas Ārlietu ministrija Dienvidkalifornijas latviešu biedrības bibliotēkai dāvina grāmatas

1. **Dainas** /angļu valodā atdzejojusi Velta Sniķere; ievads: Vaira Vīķe-Freiberga; pēcvārds: Dzintars Vilnis Kornis. Rīga, Mansards, [2019]. 141 lpp.

2. Valdis Muktupāvels **Folk music instruments in Latvia** Rīga: LU Akadēmiskais apgāds, 2018. 319 lpp.

3. **Latvijas kultūras vēsture** /sastādītājs Ojārs Spārītis; autori: Zane Balčus, Dainis Bērziņš, Eva Eglāja-Kristone, Pauls Daija, Eduards Dorofejevs [un vēl 18 autori]; Ingus Feldmaņa grafiskais noformējums; atbildīgā redaktore Liene Soboleva; zinātniskie redaktori: Jana Dreimane, Anna Frīdenberga, Ieva Kalniņa [un vēl 6 redaktori]; literārā redaktore Sandra Skuja. Rīga: Jumava, [2021] 751 lpp.: faksimili, ilustrācijas, kartes, plāni, portreti; 25 cm

4. **Nacionālā enciklopēdija** Latvija / galvenais redaktors Valters Ščerbinskis. Rīga: Latvijas Nacionālā bibliotēka, 2018. 862 lpp.: faks., ill.

5. Egils Levits **Valstsgrība: idejas un domas Latvijai, 1985-2018**. Rīga: Latvijas Vēstnesis, 2019. 843 lpp.

6. Aivars Stranga **Latvijas un Padomju Krievijas miera līgums 1920. gada 11. augustā**: Latvijas un Padomju Krievijas (PSRS) attiecības 1919.-1925. gadā. Rīga: Mansards, [2020]. 445 lpp.: ill.

7. Silvija Grosa **Dekors Rīgas jūgendstila perioda arhitektūrā**. Rīga: Neputns, 2019. 591 lpp.: ill.

8. **Latvijas 100 skaistākas vietas** /tekstu autori: Magda Riekstiņa, Ilona Ancāne, Aija Balcere, Elga Rusmane, Marika Taube. Rīga: Zvaigzne ABC, [2018]. 208 lpp.: ilustrācijas, kartes.

9. **Tautas izvēlētās visu laiku labākās dziesmas** Apgāds Zvaigzne ABC, 2018. 336 lpp.

Filmas „Bedre” izrāde latviešu namā

Latviešu namā 12. decembrī bija iespēja noskatīties aktierfilmu „Bedre”, kas pretendēja uz nomināciju ASV Kinoakadēmijas balvai „Oskars” katēgorijā „Labākā ārzemju filma”. Uz Losandželosu bija atbraukušas filmas režisore Dace Pūce un producente Kristele Pudāne. Filmā veidotāji lūdza ziedojumus reklāmas kampaņai ASV, lai filma gūtu ievērību un to noskatītos iespējami vairāk ASV Filmu akadēmijas locekļu. Viņiem bija jāsaņem maksas e-pasti un jāaicina uz filmas izrādi. Viens seanss izmaksāja apmēram €15 000. Pirmajam reklāmas kampaņas posmam bija nepieciešams €10 000, pavisam kopā – €70 000.

Filma tapa četru gadu laikā, tās scenārijam izmantoti Literatūras gada balvas laureātes Janas Egles stāsti par desmit gadus veco Markusu, kas aug mazpilsētā bez vecākiem pie vecmāmiņas un kāda pārpratuma dēļ cieš no vietējo iedzīvotāju neiecietības un aizdomām. Pamazām viņam izdodas sadraudzēties ar meža nomalē dzīvojošo noslēpumaino vientuļnieku Jūrnieku. Filma ir poētiska, tā atklāj, ka māksla var mierināt un glābt dzīvību.

„Bedre” nominēta astoņās nacionālās kinobalvas „Lielais Kristaps” katēgorijās, guvusi atzinību vairākos starptautiskos festivālos: „Melnās nakts” (Tallinn Black Nights Film Festival / PÖFF, Igaunija), *Nordische Filmtage Lübeck* (Vācija, Grand Prix), XVII starptautiskajā kinofestivālā „Baltijas debijas” (Krievija, *Grand Prix* nominācijā „Labākā filma”), Labāko krāsu korrekciju mākslinieku festivālā Maskavā (Krievija), Santabarbaras starptautiskajā filmu festivālā (ASV), Jeonju starptautiskajā filmu festivālā (Dienvidkoreja) u. c.

Filmā lomas tēlo izcili akieži – Dace Eversa, Indra Burkovska, Inese Kučinska, Aigars Vilims, Egons Dombrovskis, Polijas aktrise Agata Buzeka. Markusu tēlo jaunais aktieris Damirs Onackis, kam latviešu valoda nav dzimtā.

Scenārija autori: Dace Pūce, Monta Gāgane un Pēteris Rozītis, operātors Gatis Grīnbergs, māksliniece Laura Dišlere, producentes Kristele Pudāne un Elīna Jozauska. Filmā mūzikas autors – Valters Pūce. Mūzi-

No kr.: Dāvis Reins, Guna Reina, Edvīns Rūsis, Tamāra Rūse, Nora Mičule, filmas režisore Dace Pūce, Ivars Mičulis, filmas producente Kristele Pudāne, Aija Zeltiņa-Kalniņa

kas ieskaņošanā piedalījās „Sinfonietta Rīga” mūziķi un Rīgas Doma zēnu koris Mārtiņa Klišāna vadībā. Filmā skan arī dāņu komponistes Cecīlijas Noeras (Cecilie Noer) skaņdarbs *Ouvre*.

Dace Pūce absolvēja Kultūras akadēmiju un kļuva par diplomētu filmu režisori. Viņa ir autore vairākām dokumentārām īsfilmām, kuŗas nominētas balvai „Lielais Kristaps”. „Bedre” ir Daces Pūces debijas pilnmetrāžas aktierfilma.

Vērtēšanai „Oskara” balvai labāko ārzemju filmu katēgorijā bija iesniegtas filmas no 92 valstīm, bet palika tikai 15, un starp tām nav ne Daces Pūces filma „Bedre”, ne lietuviešu „Lēciens”, ne franču *Titane* (režisore Žulija Dikurno), kas Kannu filmu festivāla ieguva galveno balvu – „Zelta palmas zaru”. Lolita Ritmane ir ASV Filmu akadēmijas locekle un balsoja par filmām. Viņa pieteicās arī ārzemju filmu vērtēšanā, bijis jānoskatās 19 no vairāk nekā 90 filmām. Viņas balsojums par latviešu filmu bija pozitīvs! No 27. janvāra līdz 1. februārim akadēmijas locekļi balsos, kuŗas filmas saņems balvu, nominantus paziņos 8. februārī. „Oskaru” 94. pasniegšanas ceremonija būs 2022. gada 27. martā.

Ziemsvētku tirdziņš Losandželas latviešu namā 2021. gada 12. decembrī

Alfrēds Stinkuls pirms trim gadiem atgriezās Latvijā un decembrī atkal atbrauca, lai ar mākslas galerijas *Baltic Crossroads* krājumu piedalītos rietumkrasta Ziemsvētku tirdziņos. Pajautāju viņam, kā patika šī gada Ziemsvētku tirdziņš Losandželosā.

Viņa atbilde: „Šis bija labākais Ziemsvētku tirdziņš Losandželosā, ko atceros! Jauka gaisotne, priecīgi cilvēki, gards ēdiens un dzērieni, veiksmīga tirgošanās. Ko gan labāku var vēlēties?”

Līdzīgi jutās arī daudzi citi. Inga Gorsvāne-Bjūla (Buell): „Brīnišķīga gadskārtējā Ziemsvētku tirdziņa diena!”

Pegija Taube: „Kur nu vēl labāk...”

Miķelis Cilnis: „Izbaudāma sajūta!”

Sirsnīgs paldies visiem, kas piedalījās tirdziņā un palīdzēja, lai tas labi izdotos. Pēteris Brecko izveidoja tirdziņa sludinājuma lapu ievietošanai biļetenā. Dāvis Reins izsūtīja sludinājumu elektroniski, latviešu skolas pārstāvji ierakstīja skolas ziņās, Inga Gorsvāne-Bjūla ievietoja reklāmu *Facebook*. Alfrēds Stinkuls palīdzēja salikt galdus, tos vajadzēja atnest gan no otrā stāva, gan puspagraba, gan atvest no *Baltic Crossroads* krājumiem. *CalArts* profesors Pauls Berkolds uzaicināja mūzicēt studentu *CalArts Baltic Ensemble*. Dace Dābola-Reimane gatavoja pusdienas un sameklēja divas izdarīgas palīdzes, viešņas no Alūksnes pilsētas Latvijā – Ināru Cini un Elitu Bērziņu. Jānis Taube veica gan savus parastos bāra pāziņa pienākumus, gan tāpat kā citus gadus cienāja ar karstvīnu.

Inga Gorsvāne-Bjūla tirdziņā piedāvāja bagātīgu *Dunika Knits* cepuru, ausu sildāmo un citu ziemai nodevīgu priekšmetu klāstu. Pie galda līdzās varēja iegādāties viņas krusttēva, mūsu iemīļotā gleznotāja Kazimira Laura grāmatu, parakstītus darbus, apgleznotas krūzes, bija iespēja arī skatīties videofilmu par Kažu. Šo galdu pārzināja Džordžs Bjūls (George Buell).

Rīta agrumā saimniece Liene Linde ar palīgu Pēteri Lindi domāja, ka pietiks ar vienu galdu, taču viņi alojās. Saulei paceļoties pie debess juma, kā bitītes saradās draudzes dāmas, nesdamas gardumus no spēkratiem un visu salika uz otra galda, kas bija atnests katram gadījumam. Netrūka ne Mārītes Rosentāles dzeltenmaizes, ne Dzidras Freimanes siera rituļu un kūku, ne Marutas un Rutas Ratermanes un citu dāmu ceptie gardumi.

Pegija Taube bija izcepusi maizīti, pīrādziņus, nokūpinājusi zivis, izvārījusi skābos kāpostus. Turklāt viņai bija skaisti rokdarbi – adītas segas un cepurītes ar tautiskiem rakstiem.

Jau vairākus gadus mūsu tirdziņā piedalās talantīgais lietuviešu mākslinieks Dāvids (Dovydas) Matke – kokgriezējs, gleznotājs un mūziķis. Viņš ar savu ansambli 1985. gadā atbrauca uz Losandželosā no Čikāgas. Katru gadu viņš atved grozu ar brīnišķīgiem *Meyer* šķirnes citroniem, tie ir saldāki un maigāki par parastajiem citrniem. Līdzās bija grozs ar saldajiem mandarīniem no Kārļa un Klitijas Kalēju mājas dārza.

Lietuviešu māksliniece un aktrise Justīna Braždžiona mūsu tirdziņā piedalījās pirmo reizi, viņa darina kartītes un apglezno koka rotājumus.

Rīta pusē, kamēr latviešu skolas saimei bija skaists Ziemsvētku eglītes sarīkojums baznīcas lejas zālē, skolas galdu aprūpēja Mārīte Šulce. Tie, kuŗi nav pārliecināti, vai pašiem izdosies pietiekami laba piparkūku mīkla, varēja nopirkt Sandras Gulbes pagatavoto, jo no tās vienmēr izdodas izcept gardas piparkūkas. Mārīte Šulce pati arī ir laba saimniece un prot izcept ābolmaizi, kas pati kūst mutē.

Sirsnīgs paldies skolas saimei par smaržīgo, skaisti rotāto eglīti un par labo domu pārdot karstu ābolu sidru un karstu šokolādi, arī dzērvenes pūdercukurā ir veselīgas un gardas.

Paldies apzinīgajiem Kīnu, Sviķkalnu, Šūmaņu-Karami, Zeltiņu-Kalniņu bērniem un vecākiem. Lielu prieku sagādāja Kaļiņu ģimenes atvestās orchidejas un puansētijas.

Iznākusi jauna Ievas Sentivani angļu valodā tulkoto dainu grāmata, un to varēja no autores iegādāties. Cerams, ka viņa mums atkal varēs pastāstīt par savu darbu nākamajā DV DK apvienības sarīkojumā 6. martā.

Nora Mičule piedāvāja saldskābmaizi un plānas, kraukšķīgas piparkūkas. Bērniem ļoti patika dažādie mazie, mīkstie rotaļu dzīvnieciņi.

Diana Matura turpina rakstīt angļu valodā par leģionāriem, un tie, kas lasījuši viņas grāmatas, zina, ka tā ir ļoti aizrāvīga lasāmviela.

Aivars Jerumanis piedalījies daudzos pētniecības braucienos uz Sibīriju, ko rīkoja Dzintra Geka. Viņa par latviešu dzīvi izsūtījumā izdevusi vairākas grāmatas un tie, kuŗus vēlas vairāk uzzināt par prāvas mūsu tautas daļas mocekļu ceļu Sibīrijā, tās varēja iegādāties Aivara Jerumaņa grāmatu galdā.

Mākslinieka Ērika Jerumaņa jaukās Ziemsvētku apsveikuma kartītes iepriecinās ikvienu saņēmēju. Viņš vairākkārt bijis autors Losandželas latviešu sabiedriskā centra gadskārtējai Ziemsvētku apsveikuma kartītei.

Dāvida Matkes galds

Pie Alfrēda Stinkula galda iepērkas Alens Glass, ilggadējs *Baltic Crossroads* klients kopš studiju gadiem, tagad profesors; viņa dzīvoklī ir daudz latvisku priekšmetu, arī šoreiz viņš nopirka sūnzaļu zvaigžņu sienas segu

Inga Gorsvāne un Džordžs Bjūls

Diana un Kriss Maturi (Mathur)

Uz *Baltic Crossroads* mākslas galerijas galdiem bija bagātīgs tautisko rokdarbu, sudraba un dzintara rotaslietu, mākslas darbu, kā arī grāmatu klāsts. Varēja iegādāties Alfrēda Stinkula jauno, pagājusā gadā izdoto grāmatu „Matī sarkanā vējā” un dabūt autora ierakstu.

Tirdziņā ieradās vairāki *Baltic Crossroads* ilggadējie atbalstītāji, kuŗu dzīvesvietas iekārtotas latviskā garā, lai gan viņi ir amerikāņi.

Tirdziņš Losandželosas latviešu namā bija pēdējais

rietumkrasta Ziemsvētku tirdziņu virknē, kuŗā *Baltic Crossroad* piedalījās. Pirmais bija Portlandē, kur notika pirmoreiz un bija ļoti labi izdevies, nākamā nedēļas nogalē – Sietlā, kur tā jau ir sen iedibināta sekmīga tradīcija. Decembra pirmās nedēļas sestdienā notika baltiešu Ziemsvētku tirdziņš Sanfrancisko, kas nebija tik labi izdevies kā citur. Bet tas nekas, jo vienmēr ir prieks satikt vecos draugus, uzzināt un apskatīt, ko viņi paveikuši un iegūt jaunus draugus.

Ingūna Galviņa

Tirgū gāju nopirkties trijzūburu pātadziņu...

No kr.: Tāļivaldis Paegle,
Jānis Brauķis, Kārlis Millers

No kr.: Biruta Šulca, Aivars
Jerumanis, Zane Kalniņa

No kr.: Dace Taube, Dzidra
Freimane

No kr.: Edgars Sermuks, Dainis
Kalniņš, Aija Zeltiņa-Kalniņa

No kr.: Diana Citrona, Lisa
Edmondsona

No kr.: Kārlis Millers, Jānis Taube

No kr.: Normunds Svikss,
Edvīns Rūsis, Kārlis Millers

No kr.: Maija Paegle, Silvija
Millere, Biruta Šulca, Guna Reina

No kr.: Ivars Mičulis, Nora
Mičule, Zane Stumbra ar draugu

Ziemsvētku tirdziņā bija un
fotografēja Edgars Andersons

Latviešu namā dziedāja un spēlēja *CalArts Baltic Ensemble*

Še liels namiņš / Kā liela muiža,
Še var ķekatas / Likumus mest...

Ziemsvētku tirdziņa dienā 12. decembrī latviešu namā dziedāja *CalArts Baltic Ensemble* 15 dalībnieki Paula Berkolda vadībā. Apmeklētāji noklausījās ziemas saulgriežu 30 minūšu programmu, desmit latviešu dziesmas apbrīnojami labā izrunā. Ingunā Galviņa 22. novembrī iepazīstināja studentus ar masku gatavošanas un ķekatu tradīcijām. Ansambļa dalībnieki namā ieradās maskās. Viņi saviļņoja klausītājus, vairāki no viņiem beigās pielēca kājās un zālē sāka deļot polku.

CalArts Baltic Ensemble gūst arvien lielāku ievērihu. Šajā sēmeštrī ansambļa dalībnieku skaits bija lielāks nekā jebkad agrāk – 21 students! Visi labi dzied un spēlē arī dažādus instrumentus – vijoli, stabuli, sitaminstrumentus, akordeonu. Ansambļis 11. decembrī piedalijas *CalArts World Music Collective* koncertā un guva labas atsauksmes.

Andra Ritmaņa piemiņas balva 2021. gadā piešķirta komponistei Ellai Mačānei

Ārsts Andris Ritmanis (1926-2018) bija dedzīgs sabiedriskais darbinieks, piedalījās 2x2 nometņu un ASV rietumkrasta latviešu Dziesmu svētku rīkošanā, sarakstījis daudz dzejoļu. Ievērojamākais no tiem ir „Manai tautai”, kam mūziku komponēja meita Brigita Ritmane. Šo dziesmu aizritējušā gadsimta 90. gadu sākumā dziedāja Ieva Akurātere, un tā kļuva par Latvijas atmodas laika himnu: „Palīdzi, Dievs, palīdzi, Dievs, Visai latviešu tautai, Saved to mājās pie Daugavas krastiem, Saved to mājās...”

Pēc ārsta un dzejnieka Andra Ritmaņa nāves ģimenes locekļi un labvēļi saziedoja līdzekļus un PBLA Kultūras fonda un padomes paspārnē nodibināja „Andra Ritmaņa radošās nākotnes piemiņas fondu”, un katru gadu tiek piešķirta balva kādam mūzikim vai dzejniekam.

Laureātus izvēlas Asjas un Andra Ritmaņu bērni Brigita, Alberts un Lolita Ritmaņi, kā arī trīs pārstāvji no PBLA KF&P.

Laureāti saņem diplomu, naudas balvu un rotkaļa Andra Rūtiņa darināto sudraba nozīmi.

Pirmās balvas 2019. gadā XV Latviešu Dziesmu un Deju svētkos Kanadā kopkoņa koncertā pasniedza komponistam Jurim Ķeniņam un dzejniecei Sarmai Muižniecei Liepiņai.

Pērn balvu 58. Austrālijas Latviešu Kultūras dienās Sidnejā saņēma 1991. gadā dzimusī Austrālijas latviete, komponiste Ella Mačēna. Viņas skaņdarbiem bijuši pirmatskaņojumi Austrālijā, Latvijā un Kanadā.

Arī 58. Kultūras dienās klausītājiem bija iespēja dzirdēt jaunu Ellas Mačānes skaņdarbu.

Ella Mačēna māca kompozīciju un mūzikas teoriju Sidnejas universitātē un Sidnejas konservātorijā.

Sirsnīgi sveicam jubilāres!

Karmena Miglava Arias 2021. gada 23. decembrī svinēja 99 gadu jubileju. Viņa dzimusi pulkveža Jāņa Miglava ģimenē. Beigusi Rīgas pilsētas 2. ģimnaziju, mācījusies Tangijevas-Birznieces baleta studijā. Agrāk viņa dzīvoja *Culver City*, apmeklēja latviešu sarīkojumus vēl tad, kad tie notika vācu organizācijas *Herman's Sons* telpās, neizlaida nevienu Jaungada balli. Pēc tam, kad pārcēlās uz *Sun City* (Beikersfildas tuvumā), atbraukt uz latviešu namu bija iespējams retāk.

Tagad Karmena Miglava Arias dzīvo viena savā mājā (ar kopēju), jautrā draugu pulka vairs nav. Palikusi tikai viena jaunības draudzene – Ērika Kārtere (Carter). Draudzene vēl arvien.

Liene Linde 2022. gada 3. janvārī ģimenes lokā domās nopūta 80 svecītes!

Kas gan nav baudījis un slavējis Lienes Lindes gardos ēdienus latviešu nama un baznīcas sarīkojumos! Neaizmirstams ir viņas gaišais un siltais smaids, draudzīgais rokas spiediens. Cik žēl, ka Venisē vai Santamonikā nav restorāna ar nosaukumu „Lindes” vai „Pie Lindēm”, kur Liene Linde būtu galvenā šefpavāre. Tad latvieši tur bieži jo bieži pulcētos sestdienas un svētdienas vakaros, mielotos ar gardiem ēdieniem, svinētu jubilejas, kristības, iesvētības un iedzertu glāzi vīna, priecājoties par Gunša Lindes kārtējām uzvarām.

Juris Tērauds – Kalifornijas senioru sporta spēļu meistars

Juris Tērauds 2021. gada 19. septembrī piedalījās *California Senior Games Association* rīkotajās Kalifornijas pavalsts senioru sporta spēļu meistarsacīkstēs (*California Senior Games State Championships*), tās notika *University City* vidusskolas laukumā Sandiegos. Vīriešu 80-84 gadu vecumgrupā Juris Tērauds ieguva divus pavalsts meistartitulus – lodes grūšanā ar rezultātu 7.59 m (gadu jaunākā sāncenša rezultāts – 6.94 m) un šķēpa mešanā – 21.87 m (bez sāncenšiem).

Līdz ar to Juris Tērauds kvalificējās Nacionālās senioru sporta spēļu apvienības (*National Senior Games Association*) 2022. gada ASV nacionālajām senioru sporta spēlēm, kas no 10. līdz 23. maijam notiks Floridā, Fortlauderdeilā.

Jauna uzvara

Guntis Linde 2021. gada 17. oktobrī piedalījās *Club West* rīkotajās 42. gadskārtējās vecvieglatlētu sacensībās *Westmont* kolledžas stadionā Santabarbarā, skrienot 400 metru un 1 jūdzi. Rezultāts 400 m skrējienā – 2:09.02 minūtes, vienas jūdzes skrējienā – 11:56.69 minūtes.

Guntim Lindem ir 93 gadi, šajās sacensībās viņš bija vecākais dalībnieks, un vīriešu 90-94 gadu vecumgrupā bez konkurences ieguva pirmo vietu.

Uzvarēja Hugo Svikss!

Hugo Svikss 2021. gada 26. novembrī *Race of Champions* sacensībās BMX sportā Tulsā, Oklahomā, daudzu sāncenšu konkurencē savā vecumgrupā ieguva pirmo vietu!
Mazais brālis **Helmut** ir ne mazāk lepns!

LOS ANGELES SPRING CUP 2022

NOVUSS TOURNAMENT

MARCH 12 at 10am PST
at Latvian Community Center
1955 Riverside Drive, Los Angeles, CA

Admission: \$25

Food will be served for additional charge

Coffee, water, snacks included in players admission charge

SPONSORS:

Contact information: (949) 290-5936

Anita Mellepe

Džeralda Darela klātbūtnes šarms un tūrisma ēnas pār Korfu

Džeralda Darela dēļ

Viss notika viņa dēļ. Diez vai es izlietotu pēdējos no saviem ietaupījumiem, lai nokļūtu uz kaut kādas salas Grieķijā, ja uz tās nebūtu dzīvojis Darels! Gandrīz nepieklājīgi uzskaitīt slavenības dzīves faktus, jo par šo dabas pētnieku un rakstnieku necelt ne ausi pienāktos vien ļaužu ciltīm, kuŗas nepazīst burtus.

Un neko manā izzinošajā iekārē nemaina fakts, ka Darels pats, pēc ilgiem gadiem atkal ierodoties Korfu salā un ieraugot savu bērnu dienu paradīzi tūrisma industrijas ķetnu saplosītu, bijis gatavs padarīt galu. Protams, nav grūti iedomāties salinieku izjūtas, pār kuŗu galvām tagad diennakti šaudās lidmašīnas, lielceļi piebradājuši visu, kas pa kājām, bet dzidrais piekrastes ūdens nebūt vairs nav vakarējais.

Apartamentu plūsi un minusi

Taču, ja nebūtu tūrisma uzplaukums, es šajā vietā varētu nokļūt vienīgi privātjachtas īpašnieka vai viņa pava-doņa statusā. Lidmašīnas salons bija tādu pašu personu kā es – saules un siltuma alkstošu – pieblīvēts, jo Latviju jau bija skārusi rudenīga elpa. Jā, mēs nokļuvām paradīzē, kur varētu iztikt ar vienu plānu kleitiņu un peldkostīmu (pat bez tā, jo tūristu sezona ir beigusies un nomaļa vietīņa atrodama katrā liedagā). Ceļabiedre Inga tomēr jau laikus bija rezervējusi auto, lai neviens salas stūrītis mums nepaliktu neizbaudīts. Protams, arī siltzemēs ceļinieka pirmā interesē – kur galvu nolikt vakarā? Nekad neesmu dzīvojuši „apartamentos”, arī tos Inga jau laikus bija rezervējusi un apmaksājusi. Manā izpratnē apartamentu galvenā priekšrocība ir virtuve, kuŗā vienai no personām (ne man) tīri labi patīk rosīties.

Sezona bija beigusies, to jutām ik uz soļa. Vienīgie grieķi, ar kuŗiem mums iznāca tuvāka iepazīšanās, bija izīrējamo platību īpašnieki. Mani urda naīvs jautājums: vai viņi, tāpat kā savulaik mūsu jūrmalnieki, tūrisma sezonā paši gatavi pārnakšņot šķūnītī?! Pirmos, plašos un ērtos, apartamentus spējām sameklēt vien ar *google maps* palīdzību. Ar šausmām domāju, ko es būtu iesākuši viena bez Ingas un bez viņas sadzīves navigācijām – laikam paliktu ceļasomu zem galvas un iekārtotos zem olīvkoka. Dažviet kalnaini līkumotajās ieliņās, ķerda-mas fotomirkļus un viena otrai no skata pazudzamas, mēs ar Ingu sasaucāmies gluži kā mežā. Nopietni. Pretim nenāca neviens cilvēks, sezona, kā jau teicu, bija beigusies.

Pirmās naktsmītnes īpašnieks pat nevarēja pateikt savas mājas adresi, – pietiekot taču ar apartamentu vārdu.

Pirmais secinājums – dzīvokļu (savu vai īpaši šim nolūkam iegādātu telpu) izīrēšana ir Korfu pamatiedzīvotāju galvenais peļņas vai piepelnīšanās avots. Tālab uzreiz pastāstīšu par visu četru naktsmāju īpašniekiem. Pirmais bija raženi noaudzis kungs, pa salu pieradis pārvietoties modernā *rollerī*, – arīdzan mūsu galvenais informātors. Viņš bez steigas kartē norādīja un apvilka labākās plūdmales un interesantākās apskates vietas. Arī tuvākās ēstuvītes un iepirkšanās punktus. (Viņa ieteikumi vēlāk pilnībā sakrita ar īstenību.) Darela vārdu viņš pieminēja ikdienišķi, ne tā kā es – sajūsmā pat elpu velkot uz iekšu! Viņš pakasīja savu sirmo ezīti un prom bija!

Otrās naktsmītnes saimnieks – neliela auguma, jauns, kustīgs un ļoti runātīgs mūzikas skolotājs-vijolnieks, mūs sagaidīt atsteidzās koncerttērpā. Vijolnieks mūsu priekam dārzā, jo pats dzīvo piecu soļu attālumā, uzspēlēja kādu grieķu motīvu. Līdz dejām netikām. Otrās dienas mazā gaismiņā vijolnieks attecēja ar atvainošanās dāvaniņām – par sagādātajām neērtībām. (Nedarbojās tālrādes aparāts, bet man ir tāda vēlme – katrā valstī, kuŗā iemaldos, papētīt reklāmu stilu, tur jau valodas prasmes nav nepieciešamas. Televīzijas ekrānu nedabūju pavērot arī citās vietās. Varbūt Korfu salā šis ziņu avots nemaz nav nepieciešams – viss notiekošais pārskatāms kā uz delnas, un turklāt nekādas vēlēšanas netuvojas?!)

Trešās vietas, kuŗā arī pavadījām divas nakts, saimniece Marija ar Ingu sazinājās vienīgi e-pastā. Saimniece, kā izrādījās, ikdienā strādā patālākā piekrastes restorānā un atslēdzīņu vienkārši bija atstājusi durvīs. Inga, pārbaudījusi dzīvoklīti, pamatoti *uzmeta lūpu*: no telpu vienīgā loga bija redzami vien gaŗām zibošu auto jūmti! Kur tad „obligātais” skats uz jūru?! Arī Marija sarunā pa tālruni bija ļoti pārsteigta – kur gan palikusi jūra?... Liela bija izsmiešanās, kad mums talkā ieradās Marijas māsa un palīdzēja atvērt iesprūdušo, durvju priekšā iekabināto kukaiņu režģi – tikai tad ieraudzījām balkoniņa viltīgo iekārtojumu, – tas ir tāds, lai ikvienam viesim būtu redzama arī jūra!

Ceturtās naktsmītnes saimnieks bija trauksmes pilns ģimenes tēvs, kuŗa sievai burtiski tūlīt bija jādzemdē bērniņš. Saimniekošanu un brokastu gatavošanu bārā pie peldbaseina viņš tālab uzticēja saviem vecākiem. (Vecākiem asistēja burvīga pirmā mazmeitiņa, dzīvi daudz pieredzējis suns un neizklīstoši cigarešu dūmi.) Uznākušais lietus, zibens un pērkonis pirmspēdējās dienās mūsu kustīgumu drusku ierobežoja, arī tīmekļa un tālruņa signāls šajā mājvietā bija pagalam vājš. Inga

vakaros, kājas augstu slapjajā zālē cilādama, kursēja pa miglāino dārzu, lai uztvertu savienojumus ar Rīgu. Es nenogurusi vēros tālrādes aparāta ekrānā.

Tātad – apartamentiem nav ne vainas, pat kad sezona beigusies. Par šo iespēju, protams, – gan saimniekiem, gan viesiem – jāpateicas Darela popularitātei. Dažs ciems, it sevišķi salas iekšzemē, ir kā izmiris, un tajā var ieraudzīt labi ja bites un viņu ganus. Visas kārtis Korfu liktas uz tūristiem.

Salas kontūra atgādina gaileni, ar visu sakni (skat. karti!)

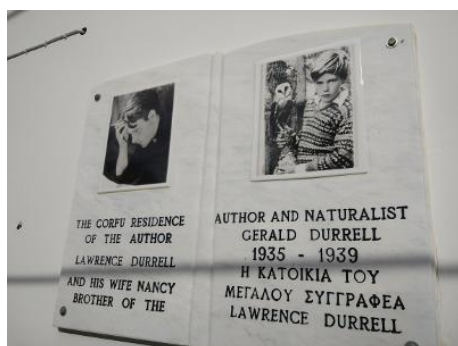
Tad nu zem tās „sēnes” labās puses cepurītes malas meklējama Džeralda Darela ģimenes trešā jeb *baltā villa*. Apdzīvotajā vietā Kalami ierīpojot (*The White House Restaurant Durrell Family House*), citām komerciek-lāmām blakām pamanījām zīmi „Darela iela”, bet vispār ielu nosaukumu plāksnītes Korfu salas apdzīvotajās vietās nav sameklējamas pat ar lupas palīdzību. Tieši šis gadījums. Tātad – visa

Kalami Gimari

Kalami Bay galvenā ieliņa šeit vienkārši skaitās *Darela iela*.

Par laimi, pie īstā nama fasādes piestiprinātas divas, jau pa gabalu pamanāmas, plāksnes. Pirmā – par godu dabaszinātnieka

brālim **Lorensam Darelam**, arīdzan rakstniekam, un

Džeralda Darela māja

viņa dzīvesbiedrei. **Džeraldam** veltīta sekundārā, tikpat vienkārša, plāksne. Lai nu kā – te nekas neliecina par mūzeju vai kaut vienu istabiņu ar mūzejisku noslieci. Tā nu mēs ar Ingu kādu laiciņu apcerīgi pagrozījāmies ap namiņu, kuŗam piebūvēts arī restorāns. Es vēl pakavējos nama lievenī, pirkstiņu piedurot vilinošajam senatnīgajam durvju zvanam, kas noteikti te karājas kopš Darela laikiem. Acīmredzot šīs telpas un restorāns sezonā tiek intensīvi lietotas. Mēs apmierinājāmies ar to, ka vēlreiz apmetām līkumiņu *baltajai villai* un devāmies tālāk, automašīnā līksmi pārrunājot faktus no Darela amizanti-patiesās un patiesi-amizantās dzīves.

Kur meklēt Darela bērniņas pēdas?

Platām acīm visu ceļojuma laiku lūkoju pēc Darela aprakstītajiem zvēriem. Zvēri, ja neskaita kādu sunīti, mums ceļā negadījās itin nekādi. Draudzēties gribēja vien tūristu ielutināti kaķi. Toties ūdenī sīku zivtēļu netrūkst. Droši vien, arī citu astainu, spurainu un spīļainu radību jūrmalā un liedagā papildnam, bet, lai tās būtu pamanāmas, nepieciešams Džeralda raksturs. Dabas pētnieka instinkts, kāds puišķānā parādījies jau agrā bērniņā, precīzāk – divu gadu vecumā. Ja nebūtu šīs milzu pacietības, novērojot sīko Dieva radību *ņigu-ņegu*, Darelam pietrūktu izturības, piemēram, veselu dienu auklēties ar šimpanzi – iedabūjamu krātiņā.

Tātad – Darela pēdas Korfu vairs pilnīgi noteikti nav atrodamas liedaga smiltīs un vecu koku dobumos. Tikai grāmatās. Un grāmatu rakstīšana viņam nebūt nebija kāds pārpasaulīgi cēls aicinājums, bet gan sūra nepieciešamība nopelnīt naudu, neapsīkstošā tērcītē plūstošu prom no ģimenes kabatas: dienīšķai iztikai, braucieniem pēc eksotiskiem zvēriem un to uzturēšanai. Tieši dzīvesbiedre iedrošināja Džeraldu sākt rakstīt, piedaloties ar padomiem un līmējot labojumus uz mašīnraksta rindiņām, lai visa lapaspuse nav jāpārraksta vēlreiz.

Lūk, **Džekijas Darelās** teiktais: „*Darels pie savas grāmatas strādāja tā, kā es vēl nekad nebiju redzējusi strādājam: katru rītu mani gaidīja vesela kaudze lappušu, ko lasīt un labot, un grāmata pamazām sāka veidoties. Mēs abi bijām sajūsmināti un aizrāvušies ar darāmo, un atkal es atklāju, ka stāsts pilnībā piesaistījis manu uzmanību – tas bija pārsteidzoši, jo grāmatas par dzīvniekiem un ceļojumiem allaž tiku ienīdusi; šī bija*

pilnīgi atšķirīga no jebkuŗas iepriekš lasītās.”

Kad Džeralds jau bija „iesitis” roku grāmatās par dzīvnieku vākšanu ceļojumos, viņu pašu apsēda ideja uzrakstīt grāmatu par pieciem zēnībā pavadītajiem gadiem Korfu. Grāmata „Mana ģimene un citi zvēri” gan rakstnieka dzīves laikā, gan joprojām, ir Darela vispopulārākais darbs. Slavas fanfaras pūta no visām pasaules malām! Grāmatas ievadu autors nosauc par „Aizstāvības runu”, tajā teikts: „Sākumā stāsts bija iecerēts kā viegli nostalgisks salas dabaszinātniskais novērtējums, taču es pielāvu kļūdu, jau pirmajās grāmatas lappusēs ielaizdams savu ģimeni. Reiz tikuši pie teikšanas, viņi ērti iekārtojās un sāka lūgt dažādus draugus piedalīties nodaļās. Tikai ar pamatīgām grūtībām, liekot lietā ievērojami lielu viltību, es pamanījos šur tur saglabāt dažas lappuses vienīgi par dzīvniekiem. (...) Lai ietvertu piecu prieka pilnu gadu notikumus un novērojumus grāmatā, kas būtu kaut mazlietiņ plānāka par „Britanijas enciklopēdiju”, man nācās tos apcirpt, sabīdīt un apvienot, tā ka no notikumu patiesās kārtības atlicis gaužām maz. (...) Es vēlētos īpašu cieņu izrādīt savai mātei, kam šī grāmata veltīta. Kā maigs, enerģisks un saprotošs Noass viņa ļoti prasmīgi vadīja caur dzīves vētrām savu laivu, pilnu ar dīvainiem pēcnācējiem, vienmēr gatava stāties pretī dumpim uz kuŗa (...) nekad nebūdamā pārliecināta, vai komanda atbalstīs viņas kuŗotprasmi, un tajā pašā laikā nekad nešaubīdamās, ka tiks vainota itin visās neveiksmēs.”

Sisī, svētā Spiridona pišļi vai Darels?

Korfu netrūkst eksotisku tūristu pievilināšanas objektu: gaŗa rinda allaŗ nīkst pie skaistules **Sisī** (Austrijas imperatore un Ungārijas karaliene) pils, tā pati rinda – turklāt svētuma pārņemtām sejām – drūzmējas pie iebalzamētā **Spiridona**. Var ticēt vai neticēt, bet svētais brīnumdaris joprojām naktīs staigājot pa salu, un viņa nonēsātie apavi tiek mainīti bieŗi un rēgulāri. Darels,

manuprāt, visām tām rindām *stāv pāri*, jo viņam, kā jau teicu, nav nedz mūzeja, nedz īpašu apavu. Neredzēju Darela seju rotājošu krūzu, plastmasas statuju, pat ne nieka magnētiņu – lai gan tieši magnētiņi, salīdzinot ar vispasaules suvenīru piedāvājuma lavīnu, Korfu ir diezgan savdabīgi.

Cik neizbēgama mēdz būt Likteņa paviršība pret daudziem patiesi talantīgiem cilvēkiem – es par to nebeidzu brīnīties. Pirmo grāmatu Darels rakstīja uz izīrētas rakstāmmašīnas, naudas pietrūka pat šīm izmaksām. Viņiem ar sievu nebija par ko aizbraukt uz Londonu pie izdevēja, kas jau bija saodis topošās zvaigznes uzlēkšanu pie literatūras debesīm. Dareli paši dzīvoja neticamā šaurībā, lai rakstnieks varētu atļauties uzticamās sekretāres pakalpojumus. Viņi pašai ziedzīgi ceļoja kopā ar zvēriem un cīnījās ar muitas birokratiem, lai saglabātu un parādītu pasaulei faunas pārstāvjus, kuŗiem dabiskajos apstākļos – vietējo tumsonības dēļ – draudēja pat izmiršana. (Un daudzi arī izmira, pirms pasauli puslīdz globāli skāra saprašana, ka florai un faunai nav pasaku varoņa *Kašķeja* nemirstīgā daba, – vien pašas resursi.)

Vēl drusku par redzēto

Korfu salā, lai to redzētu pilnībā, ar stiprām kājām un mundru soli vien ir par maz. Pateicoties īrētajam auto (*Nissan Micra*, tādi te skraida pa salu kā mazas vaboliņas, un par tām Darelam noteikti būtu liels prieks) mēs Korfu apskatījām no visiem skatupunktiem, viens ir tik augsts, ka praktiski pārskatāma visa sala. Tas ir kā apliecinājums, ka pasaulē, paldies Dievam, vēl ir vietas, kuŗas nu nekādi nevar nedz nofotografēt, nedz nofilmēt, tām ir tikai viens baudīšanas veids – KLĀTBŪTNE!

Ingai ir liela pieredze autovadīšanā kalnu virāzās, bet es tik daudz strauju līkumu dzīvē vēl nebiju piedzīvojusi – baidījos pat šoferei sēsties blakām. Arī aizmugurējā sēdeklī ik pa laikam paskaļi novaidējos un aizvēru acis.

Toties tikai tagad saprotu, kālab Inga automašīnu nomātavā izbrāķēja 1,2 litri tilpuma peŗo, kuŗš man tā patika, tā patika – skaistās sarkanās krāsas dēļ (tik daiļi pie tā sāna iznāktu pašattēli!). Cirka numura cienīgi bija brīŗi, kad iekūlāmies tādās kā „ēzelīšu takās”, kuŗas veda arvien dziļāk olīvu dārzos. Palaikam

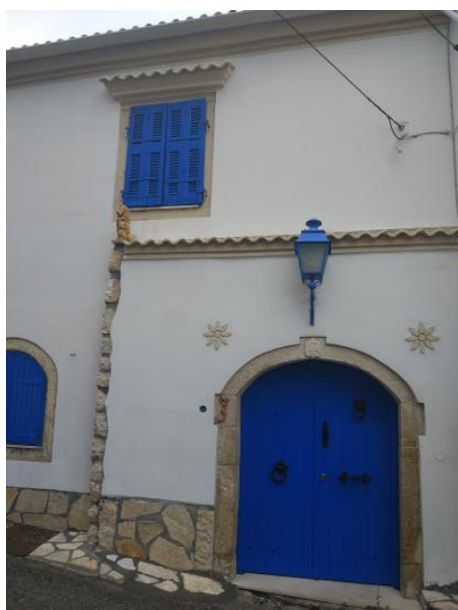
mums neizbēgami bija jāripo atpakaļgaitā, jo daudzviet apgriešanās iespēju, tīkoties ar pretimbraucēju, nav arī pavisam „normālās” ieliņās. Pilnīgi noteikti vislabāk salu būtu apraudzīt no hēliķoptera, bet nez vai atrastos līdzienas nosēšanās vietas. Man visu ceļojuma laiku bija viena, gandrīz nepārvarama vēlme – lēkt ārā no auto un vismaz pielocīt spogulīšus!

Kāda maza vilšanās

Uz vāzēm un citiem gleznojumiem, kuņģus pētīt nācās jau skolas gados, grieķi izskatījās pulka daiļāki un smukāki nekā pērnrudden redzētie. (Salīdzinājumam: amerikāņi Holivudas filmās un Holivudā uz ielas.) Grieķiski daiļas būtnes neapgrozījās arī lidostā. Jaukas ir pusaudzītes, bet skolas tuvumā viņu rociņas pilnas ar smalkmaizītēm un citiem kārumiem... Bet vecumdienās māmiņas ir galvenokārt sažuvušas mazas īkstītes. (Latvijā atkal visiem atgādinu – cik latviešu sievietes ir skaistas, ne tikai garākājainās.)

Vilties nekad neliek divas mūžīgas, šejieniešiem neko neizmaksājošās vērtības: jūra un saule.

Allaž viesmīlīgā jūra, ko globāli spēj novērtēt vien ziemeļzemju ļaudis. Plūdmales ir tik dažādas, cik dažādi mēdz būt vienā hōroskopa zīmē dzimuši ļaudis: ja vienā vietā kājas glāsta maigi vilnīši un zeltainas smiltis, tad citviet ūdens sasniedzams, vien nolēcot no paaugstas klints, vēl citviet akmeņi ir tik asi, ka jāmeklē īpaši plūdmales apavi.

Saule turpina sildīt simtiem, pat tūkstošiem gadu vecus olīvkokus, zem kuņģu pazarēm veco lapu paklājiem cauri spraucas pavisam sīkas alpu vijolītes, praktiski mūsu vizbulīšu gaļumā. Visās malās zied krūmveidīgas puķes, kādas sastopamas arī Latvijā, tikai – podiņos. Smaržīgie sīkziedu jasmīni, daudzu krāsu bugenvilijas un vēl tie dabas brīnumi, kuņģiem nezinu nosaukuma, ļauj aizvērt acis un atgādina siltās, kopā ar draugiem pavadītās, dienas Kalifornijā un Brazīlijā. Sūtu viņiem fotografijas. Arī te zied mūžam ziedus raisošie un ražu nesošie citrusveidīgie, pāri savrupmāju žogiem liecas zari ar pārplīsušiem granātāboliem. Hurmas raža gan tikai ir decembrī. Bet vai nu kāds gaisa kuģis uz mūsu pusi neatpeldēs? Nav taču vairs Darela laiki, kad ceļojumi bija vien pa slapjo ceļu – gaži un nogurdinoši.

Paldies tev, Korfu, un paldies ceļabiedrei. Viss bija labi. Pat par daudz labi – pirmoreiz mūžā jutos kā *VIP* tūrists. Austrumu sakāmvārds vēsta: pirms dodies ceļā, sameklē līdzgājēju (vai braucēju).

P.S.

Korfu salā 1921. gada 10. jūnijā dzimis princis Filips Mauntbatens (Philip Mountbatten), Anglijas karalienes Elizabetes II vīrs, miris 99 gadu vecumā 2021. gada 9. aprīlī Vindzoras pili.

Uzlabota un papildināta dienasgrāmata

Ieva Struka

Losandželosas ceļojuma piezīmes

Par visiem ceļojumiem ārpus Eiropas esmu allaž rakstījusi piezīmes. Lai neaizmirstas pieredzētais Sibīrijā, Kalkutā, Kanadā, Bolīvijā, Ugandā, Sanfrancisko un nu – 2021. gada novembrī Losandželosā, meklējot Anšlava Eglīša atstātās pēdas tiešā un pārnestā nozīmē. Ir lietas, kas mūžam paliks atmiņā, bet ne visās gribas dalīties ar lasītājiem. Te – tas, ko atradu par labu esam.

1. diena

Laimīgi izgājusi cauri robežkontrolei un novērtējusi neticamo veiksmi, ka ceļojumam izvēlējos 12. novembri, nevis, teiksim, pirmo vai piekto, sasveicinos ar Eņģeļu pilsētas saulrieta debesīm. Bet man priekšā orientēšanās pārbaude, lai ar sabiedrisko transportu nokļūtu *Studio City* pie manu naktsmāju saimnieces Noras Mičules. Pārlidojuma nogurumu nomaina azarts, jo esmu izpētījusi tīmeklī atrodamo informāciju un zinu, ka Zaļo līniju nomainīs Zilā, bet Zilo – Sarkanā, un tad drusku ar 240. autobusu. Cik drusku, man nav skaidrs, bet tam jau dota mēle mutē. Zilajā līnijā piedzīvoju pirmo pārsteigumu – ver acis ciet vai vaļā – blakus sēdekli man tieši pretī sēž Latvijas Nacionālā teātra aktrise Astrīda Kairiša. Man ļoti tuvs un mīļš cilvēks. 2021. gada 13. janvārī viņa aizgāja mūžībā. Viss – mati, sejas panti, acis, mazliet nervozās roku kustības, virpinot cigareti, trauslā miesasbūve. Tikai ādas krāsa krietni tumšāka. Jau kuņģi reizi pārlicinos, ka genu kombinācijas nav neizsmeļamas. Nolemju, ka tā ir laba zīme visam manam ceļojumam, jo atceros, kā Astrīda stāstīja par savu tikšanos ar Anšlavu Eglīti pēc tam, kad viņš bija noskatījis fragmentus no Raiņa „Uguns un nakts”. Anšlavs viņu bija tirdījis ar jautājumu – „Nu, labi, Spīdola saka – mainies uz augšu!, bet par kādu augšu ir runa, ko jūs ar to saprotat?”

Brauciens Sarkanās līnijas apakšzemes vilciena vagonā liek justies kā filmā, jo aiz loga „tinas” filmlente, un tad es atgriežos virszemē piķa melnā naktī otrā pasaules malā viena pati. Tie ir tie brīži, kas man allaž patikuši – tu un Visums.

2. diena

Negaidīta iespēja ar Laura Reinika palīdzību nokļūt *Duma Point*, kā to raksta Veronika Janelsiņa. Ir 30 gradu karstums. Kamēr Lauris un viņa paziņa Dace tver saules starus, es uzkāpju klints galā un iztēlojos, kā Anšlavs Eglītis te bija noskatījis sev akru zemes, domās projektējis māju, sastādījis kokus. Viņš šo zemes gabalu

nenopirka, kā visiem zināms, bet sapnis par *Duma Point*, no kuņģa vērot okeanu, palika gaŗus gadus. Vakarā aprunājos ar Noru Mičuli un aiz pārsteiguma varu vien iesaukties – Dieva griba... Manas naktsmājas ir gleznotāja Ernesta Ābeles meitas mājās, pat ja māja nu jau ir cita. Un Anšlava Eglīša pirmā apmešanās vieta Losandželosā bija Ābeles mājās, kad vecākajai no bērniem – Norai – bija 15 gadu. Ja racionāli gribētos atrast vietu, kur Eglītis uzsāka savu dzīvi Losandželosā, diezin vai tas būtu izdevies.

3. diena

Tieku aizvesta uz Losandželosas latviešu namu. Tur pilnā sparā rit gan mēģinājumi 18. novembrā un

Es uzkāpju klints galā un iztēlojos, kā Anšlavs Eglītis te bija noskatījis sev akru zemes

Dienvīdkalifornijas latviešu biedrības 70 gadu jubilejas svinībām, gan nodarbības skoliņā. Iepazīstos ar biedrības ilggadējo priekšsēdi Ivaru Mičulu, ar viņu sazinājos jau agrāk. Vēlreiz no sirds apsveicu viņu ar Triju Zvaigžņu ordeni, tas godam nopelnīts. Neviens amats nav viegls, bet latviešu biedrības ārpus Latvijas – tā ir misija, tā ir izvēle kalpot. Un nav runa tikai par biedrību priekšsēžiem. Runa ir par skolotājiem, mācītājiem, bibliotēkariem un archīvu pārziņiem, par visiem, visiem, bet par to vēl nāksies domāt 21. novembrī, kad esmu pieteikusies dziedāt korī un arī pieņemta tā rindās šim īpašajam koncertam. No bibliotēkas, kas glabā sevī gan daudzus vērtīgus trimdas izdevumus, gan tikpat daudzus savu vērtību zaudējušus padomju laika izdevumus, aizņemos lasīšanai visus aizritējušā gadsimta 60. gadu beigu un 70. gadu Dienvīdkalifornijas Latviešu Informācijas Biļetenus. Dievam žēl, 60. gadu sākuma biļeteni ieslēgti skapī, kam nozaudēta atslēga. Kā tāda nogrimusī Burtnieku pils...

Vakarā notiek neliela atvadu ballīte, jo Lauris Reiniks beidz ikgadējo ciemošanos Losandželosā. Tajā satieku Ingūnu Kasagrandi (Casagrande) un Šonu, viņas dzīvesbiedru, kas strādā par lokācijas vietu menedžeri. Lauris pierunā Ingūnu, lai viņa parāda man Vilsona kalna observatoriju, kas ir mikromodelis tai kalnu laboratorijai, kurā notiek romāna „Pēdējais raidījums” darbība. Protams, gribētos nokļūt tuvāk īstajai tuksnesī, bet arī šī ir iespēja tikt Anšlava Eglīša tik ļoti mīlētajos kalnos.

4. diena

Lasu biļetenus un redzu, ka daudzu Latvijas ciemiņu valodās nonākušais Ilgvars Dižgalvis jaunības gados bijis viens no darbīgākajiem biedrības vīriem – cēlis, racis, saucis, dziedājis un teātri spēlējis. Viņš ir bijis tik spilgta personība, ka gandrīz gribas ticēt – daudz kas no viņa kūšājošās enerģijas un uzņēmēja apgriezieniem raksturīgi triju meitu tēvam Ziedonim Andersonam triloģijā „Nav tak dzimtene”, „Cilvēks mežā” un „Es zinu zemi, citronas kur zied”.

Pa dienu dodos uz vienu no vietām, ko nedrīkst neapskatīt, ja esi te. Slavas aleju un Ķīniešu teātra durvju priekšu ar iemūžinātajiem roku un kāju nospiedumiem, kā arī autografiem, kas pieder izcilākajiem no izcilajiem. Bet vairāk par to visu mani pārsteidz dažas koka ēkas, kas ir tikai pāris soļu attālumā no galvenās ielas. To es laikam patiesi nebiju gaidījusi.

5. diena

Brīnišķīgs brauciens ar brīnišķīgo Ingūnu Kasagrandi uz Vilsona kalna observatoriju, kur 1931. gadā veselu sezonu pavadījis Alberts Einšteins. Pats ceļš uz observatoriju jau ir Dieva dāvana – saulains, silts,

Vilsona kalna observatorija ir mikromodelis tai kalnu laboratorijai, kurā notiek romāna „Pēdējais raidījums” darbība

skaists; ainavas, kas pavežas pa automašīnas logu, ir gleznainas, un apstāties gribētos vai ik likumā. Aplūkojam 100 collu plato teleskopu un bārdainu vīru, kas ved ekskursijā skolēnu grupu. Vai tāda pati bārda nebija Brūsam jeb B. Rūsam „Pēdējā raidījumā”? Atceļā parunājam par to, cik maza kļuvusi pasaule un cik daudz no tās vienas dzīves laikā izdodas apskatīt, ja vien tevī ir dēkaiņa gars...

Vakarpusē iepazīstos ar nama saimnieces viesu grāmatu. Tāds cilvēku skaits, kas izgājis cauri vienai mājai... Esmu apmulsusi, un tā arī sajūtos – kā nr. 357 vai tamlīdzīgi. Varu tikai brīnīties, kā iespējams tik dažādos „mūs no Latvijas” aptvert, uztvert, satvert. Daudzus no viesiem pazīstu personīgi.

6. diena

Atklāju Losandželas autobusu sistēmu, kas par brīvu ļauj nokļūt, kur vien vēlies, tikai vajag negaidīti daudz laika. Tāpēc mazliet saskumstu, kad, beidzot

nonākusi pie *LACMA*, atklāju, ka šodien mūzejs ciet, jābrauc citu dienu. Apgrīžos ap savu asi un nolemju izmēģināt laimi blakus ēkā esošajā Kinoakadēmijas mūzejā. Iet tā lieta! Vislielākais ieguvums ir nevis iespēja aplūkot oriģinālās Oskaru statuetes, kas piederējušas dažām no kinozvaigznēm, bet gan *Ghibli* animācijas filmu studijas galvenajam animātoram Hajao Mijadzaki (Hayao Miyazaki) veltīto izstādi. Tā ļauj ar nelielu skaudību atklāt, ka bērnu filmu filozofija arī mūsdienās var būt vērsta uz humānismu, tajās var iztikt bez pašmērķīgas agresijas un asinīm, jo mākslinieka iztēle var radīt fantastiskas pasaules. Atliek cerēt, ka tie,

Cik maza kļuvusi pasaule un cik daudz no tās vienas dzīves laikā izdodas apskatīt

kas izauguši ar šīm filmiņām, izveidos labāku pasauli, kuņā man novecot.

Vakarpusē izdodas sazināties ar arhitekta Staņislava Borbala abām meitām – Astrīdu Prestonu un Rūtu Deksteri. Un, pateicoties Astrīdai, – ar Pēteru Vegera māsasdēlu, mākslinieku Pēteri Ļaškovu, kam nebiju pat cerējusi sadzīt pēdas. Rūta Dekstere ir pirmais cilvēks, kas ar patiesu prieku atsaucas manam lūgumam pastāstīt par to, kādu viņa atceras Anšlavu Eglīti. Savukārt Pēteris e-pasta vēstulē lūdz viņam piezvanīt, arī viņš labprāt grib dalīties atmiņās. Gulēt aizeju ar pētnieka laimes sajūtu, ko sapratīs tikai citi pētnieki.

7. diena

Latvijas Republikas dibināšanas 103. gadadiena. Tas vien ir iemesls priekam, pat ja ārpus Latvijas. Dienvidū sazvanu Pēteri Ļaškovu. Tālrunī dzirdu samtaini zemu, mierīgu balsi, kas stāsta par senseniem laikiem. Par Pēteru Vegera un viņa mātes vecākiem, tēvu – ukraiņi, kas atstājis Krieviju 1922. gadā, kad bija dota atļauja emigrēt visiem baltgvaru armijas virsniekiem un viņu ģimenes locekļiem, uz pāris gadiem iestrēgstot Galipoli apmetnē pie Marmora jūras un tad dodoties uz Franciju. Par māti – Baltijas vācieti, guvernanti Francijā, kas pratusi sešas valodas. Par Anšlavu Eglīti – viņš bijis elegantākais no „Bezkaunīgo veču” kompanijas, kas paņēmuši viņu līdzī Amerikas augstākās virsotnes Vitnija kalna iekaņošanā.

Pēcpusdienā dodamies ciemos pie Dzintras un Jāņa Janaviem. Dzintra Janava ir apņēmības pilna man izskaidrot Amerikas tiesu sistēmā ierasto zvērīnāto praksi, ko Anšlavs Eglītis izbaudījis uz savas ādas un aprakstījis grāmatā „Tiesa nāk”. Norai Mičulei spēlējot klavieres, nodziedam Latvijas himnu un paceļam glāzi vīna mūsu valsts tālākai nākotnei. Turpceļā es uzzinu, ka skaistais koks pie Janavu mājām un tāds pats pie Noras Mičules mājām ir parastais melngraudu piparkoks. Cik ilgi man bija jānodzīvo šai pasaulē, lai to uzzinātu! Reizēm ne domādams neiedomāsies, ko vēl jaunu dzīve piedāvās atklāt no visiem citiem zināmā. Taisnības labad jāpiebilst, ka ar piparu ķekara tuvskata attēlu nu jau esmu „apcēlusī” daudzus draugus un paziņas. Vēl neviens nav uzminējis! Un viens noplūkts ķekars kalst arī starp Losandželosas dienasgrāmatas lappusēm.

8. diena

Vienīgā diena, kad es nedomāju par Anšlavu Eglīti un Veroniku Janelsiņu, jo atkal dodos autobusu ekspedīcijā uz *LACMA* un šoreiz sekmīgi. Lai gan – es turpinu par viņiem domāt, jo galvenais, ko vēlos apskatīt, ir 50.-60. gadu abstraktā ekspresionisma darbi. Ieraudzīt kopsakarības, saprast, cik pamatotas bija Veronikas Janelsiņas cerības iekļauties starptautiskā aprītē. Un

tādas cerības bija, jo, kā vēlāk uzzinu, 1952. gada mākslas darbu konkursā, ko rīkoja LACMA, 146 darbu konkurencē viņa bija ieguvusi galveno godalgu. Vairāk tā nebija paveicies. Mazliet egoistisks lepnums pārņem, vienā no mūzeja zālēm redzot zem Marka Rotko vārda dzimšanas vietu *Latvia*, un jau nākamajā zālē zem Vijas Celmiņas vārda to pašu. Un neviena paša igauņa vai lietuvieša. Pēdējais teikums lasāms ar vieglu smaиду.

9. diena

Koņa mēģinājums Losandželosas latviešu namā. Pandēmijas laikā arī Latvijā katrs mēģinājums šķiet zelta vērts un ir gandrīz vai notikums, nevis ikdienas rutīna. Arī te cilvēki ir pacilāti un priecīgi. Iepazīstos – beidzot! – ar Ingūnu Galviņu, ar Anšlava Eglīša brāļa Vidvuda meitu, ar ko jau labi sen esam apmainījušās vēstulēm. Ingūna Galviņa turpina tēva un vectēva vēlmi atdzīvināt dievturu tradīcijas ikdienas dzīvē. Tā kā vairākus gadus esmu darbojusies tautas vērtēs kopā, labi spēju saprast gan šo vēlmi, gan to, cik savrupa tā ir globālajā pasaules telpā, kurā izklīduši latvieši. Priecājos parunāties arī ar Silviju no altu grupas, un tā vien izdodas noturēties, lai nepieietu klāt Lolitai Ritmanei un nepateiktu paldies par mūziku „Dvēseļu putenis”. Lai šis teikums ir mans paldies.

Pēcpusdienā, gaidot vakara koncertu Disneja koncertzālē, krustu šķērsu izstaigāju puspamirušo Brodveju. Atšķirībā no Eiropas lielpilsētām, te iespēja iegriezties kafējnīcā un sasildīties drēgnajā laikā ir niecīga, kas ir viens no pārsteigumiem šī ceļojuma laikā. Apsveru iespēju vienkārši kāpt iekšā kādā no autobusiņiem un vizināties pa pilsētu, lai nenosaltu, bet, sajūtot izmisumu, nāk arī atrisinājums – atvērtais tirgus paviljons, kur brīvu vietu gandrīz nav, bet tomēr izdodas „pakrist” ar kafiju papīra glāzē. Laimei dažreiz nevajag pārāk daudz.

Koncerts, ko apmeklēju, ir viens no vairākiem seriņā, kurā kāds no ievērojamiem filmu mūzikas komponistiem kopā ar Losandželosas Filharmonijas orķestri spēlē gan savu, gan citu autoru filmām sacerētās kompozīcijas. Šajā vakarā mūzicēja lieliskais džeza pianists un komponists Kriss Bouers (Kris Bowers). Beidzot atkal sēžu klausītāju pilnā zālē, un tā ir neizsakāma bauda būt uz viena viņa ar daudziem. Starpbrīdī no koncerta diemžēl dodos prom, jo racionāli saprotu, ka pusdesmit vakarā ir pēdējais brīdis, kad uzsākt mājupceļu, izmantojot apakšzemes vilciena pakalpojumus. Ir būs daudzviet pasaulē, bet stāsti par Losandželosas apakšzemes satiksmi ir tie, ko stāstu pašus pirmos visiem, kas vēlas dzirdēt te piedzīvoto. Lai, braucot no koncertzāles uz *Studio City* sestdienā plkst. 10 vakarā, būtu bail... Kas tāds nekad, nekad nav bijis iedomājams

Pētnieka laime stāv man klāt, un te nu es esmu – Anšlava Eglīša un Veronikas Janelsiņas mājas durvju priekšā

ne Parīzē, ne Berlīnē, ne Londonā, ne Ņujorkā un pat ne Maskavā. Te nu beidzot bija. No 16 vagonā esošajiem pie neapreibināta saprāta biju tikai es un kāda jauna āziātu meitene, kas izkāpa pusceļā. No atlikušajiem 14 divi joprojām rādās sapņos... Ērtākais satiksmes līdzeklis pasaulē, ko neskaņ nekādi sastrēgumi un kas ir lētāks par vienu tramvaja braucienu Rīgā, braukā pa Losandželosas neapptveramajiem plašumiem vientuļš un kluss. Nevajadzīgs.

10. diena

Svētku diena. Tās dienas piezīmes bija lasāmas iepriekšējā biļetenā, tāpēc nepakavēšos. Esmu patiesi laimīga, ka piedzīvoju šo dienu Losandželosā. Es no sirds pateicos visiem latviešiem, kuri izvēlējušies turpināt piederēt mūsu tautai. Jā, ir brīži, kad mēs varētu vēlēties vairāk gan prāta, gan sirdsgudrības, gan nesavtības, tomēr ir arī daudz gaišuma, kas īpaši izgaismo Latvijas tumšos novembra vakarus, un tad tie vairs nešķiet tik tumši.

11. diena

Dodos ekspedīcijā uz Venisi, uz t. s. Muskuļu pludmali, kur romānā „Misters Sorrijs” Agnesi veda pastaigāties viņas pielūdzējs Pols. Kaut arī autobusus un jau mainu veikli kā zirgus, ceļš ir patiešām garš, jo autobuss pietur pie katra staba. Tomēr pāris stundu laikā esmu tur. Beidzot pie Klusā okeana. Manā iztēlē un senos attēlos redzētais gluži neatbilst šodienas īstenībai, bet daži vingrošanas rīki tomēr ir gan, un ir pat Pola gara radnieks – atlētisks jauneklis, kas vingro man par prieku. Ilgi sēžu okeana krastā un mēģinu „būt” Anšlavs Eglītis. Un es nevaru nedomāt par to, ka pāri okeanam nav vis Latvija, bet – Sibīrija. Ļoti smeldzīga sajūta.

12. diena

Ir klāt Rūta Dekstere! No skata arī viņa ir mazliet līdzīga Astrīdai Kairišai, no izturēšanās un runas

noteiktības – Lolitai Caukai, bet pats jaukākais ir viņas siltais acu skatiens. Protams, ne jau tāpēc, ka viņa ieraudzījusi mani, visdrīzāk tāpēc, ka mūsu saruna ir atgriešanās bērībā un jaunībā. Anšlavs Eglītis nav tikai tēva draugs, ar ko kopā viņa bijusi kalnu pārgājienā, galu galā tēvs viņu un mūsu kalnos vedis vairākkārt, kā jau vecāki, kuŗi savu vaļasprieku grib uzdāvināt arī bērniem. Anšlavs Eglītis viņu pusaudzes gados un jaunībā labprāt ņēmis līdzī uz žurnālistiem paredzētajām filmu pirmizrāžu skatēm Holivudā. Tas viņai ļāvis iegūt virkni tā laika zvaigžņu autografus tam īpaši paredzētā bloknatā, ko Rūta Dekstere paņēmusi līdzī parādīšanai. Pie Elizabetes Teilores vārda arī es noelšos un lūdzu atļauju to nofotografēt. Pirms daudziem gadiem, kad žurnālam „Kino Raksti” veidoju Teilores portretu, noskatījos lielu daļu viņas kinofilmu. Pēc sarunas Rūta Dekstere piedāvā man parādīt Holivudu no sava skatpunkta, un mēs dodamies ceļā, turpinādamas tērzēt par Anšlavu Eglīti un, pateicoties viņai, man izdodas braukt pa *Mullholand Drive*. Dāvida Linča filmu, atgriežoties mājās, esmu ieplānojis noskatīties trešoreiz.

13. diena

Pamostoties no rīta, pirmā ziņa no Latvijas ir par Mārtiņa Brauna nāvi. Tas nav pārsteigums, bet tas ir sāpīgs zaudējums. Man Mārtiņš Brauns nebūt nav tikai himniskās „Saule. Pērkons. Daugava” mūzikas autors. Mana Brauna mūzika ir no izrādēm „Alberts” un „Sirano de Beržeraks” un, lietojot tīmekli, man ir iespēja savā mūzikā dalīties ar Noru Mičuli un tādējādi pieminēt Mārtiņa aiziešanu mūžībā.

Dziļā pēcpusdienā beidzot satiekos ar Ingūnu Galviņu, tā ir man ļoti nozīmīga tikšanās un sarunu stundas, kuŗās jūtos kā gaidīta viesņa Anšlava Eglīša ģimenē. Mēs neesam iepriekš tikušās, bet man ir sajūta, ka Ingūnu Galviņu pazīstu sen. Un savā ziņā arī Alfrēdu Stinkulu, viņa grāmatu „Mati sarkanā vējā” izlasīju, tiklīdz tā iznāca. Te nav iespējams un arī negribas atstāstīt runāto. Lai nu man izdodas šo sajūtu ietērt vārdos grāmatas lappusēs. Pārrodos naktsmītnē vēlū vakarā un gandarīta.

14. diena

Pateicības diena arī manā dzīvē ir pirmoreiz mūžā, un to es pavadu Noras un Ivara Mičuļu meitas Benitas Trapses ģimenē, klātienē ieraugot burvīgos mazbērnus Andreju, Anci un Miu, kas nu jau divas nedēļas uz mani raudzījušies no fotografijām mājā, kuŗā mitinos. Ir vējaina diena, bet Latvijā to par vētru neviens vēl nesauktu, vien par brāzmām, bet bailēs no elektrības vadu bojājumiem visā Benitas Trapses mājas apkaimē ir atslēgta elektrība. Tas Pateicības dienu padara pavisam

īpašu, jo strauji tumst, un māju izgaismo sveču gaisma. Vecvecāki apčubina mazbērnus, un ir ļoti ģimeniski, un kaut arī es esmu svešiniece, mājas saimnieces sirsnība un viesmīlība ļauj par to nedomāt.

15. diena

Ar Ivara Mičuļa gādību dodamies uz Venisi ar pavisam citu mērķi – atrast mājas, kuŗās dzīvoja un gleznoja Voldemārs Dārznieks un Kazimirs Laurs. Divi jaunākas paaudzes mākslinieki, kas noteikti iedvesmoja Anšlavu Eglīti gan Indriķim Stagaram „Omartija kundzē”, gan Argodam Rītam „Malachita dievā”, bet, protams, protams, portretēts tiešā veidā pēc senā skandala ar Romanu Sutu vēl Latvijā nav ticis neviens. Es zinu. Un tomēr, jo ilgāk es uzturos Losandželosā, jo skaidrāk redzams, kā viena vienīga raksturīga kāda cilvēka īpašība, rīcība, profesija, nams ir kļuvis par radošu impulsu, lai dzimtu tēls. Nu jau man tāds sāk likties ikviens cilvēks, ko satieku. Arī Ivars Mičulis. Bet tad, kad tēls „piedzimis”, viņš iegūst pats savu biografiju un sāk rīkoties uz savu galvu, vai mums tas patīk vai nepatīk.

16. diena

Pēdējā diena. Es joprojām neesmu bijusi pie Anšlava Eglīša un Veronikas Janelsiņas mājas Monumentielā. Dienas bijušas tik piepildītas, un tā jau man likās pašā sākumā – ja šī „satikšanās” nenotiks pirmajā dienā, tad notiks – pēdējā. Un tomēr, gaidot atbraucam Ingūnu Galviņu, ir mazliet tramīga sajūta, tāda kā māņticība – ka tik nu kas slikts nenotiktu vai nu ar automašīnu vai ar Ingūnu, galu galā ir pandēmijas laiks. Bet – pētnieka laime stāv man klāt, un te nu es esmu – Anšlava un Veronikas mājas durvju priekšā. Ingūna paceļ oli no sliekšņa, un nu tas guļ uz mana galda lampas. Arī šobrīd – kad rakstu šīs rindas. Kad esam atpakaļ pie okeāna, riet saule. Un es „redzu”, ka uz soliņa mums līdzās apsēdies Anšlavs Eglītis. Viņam nav iebildumu pret grāmatas nosaukumu „Par skaisto un aplamo dzīvi”. Un trīs ceturtdaļas no grāmatas teksta ir jau uzrakstītas.

Paldies visiem, kas palīdzēja man to visu piedzīvot.

Piezīme: apgāds „Dienas Grāmata” 2018. gadā sāka projektu „Es esmu...” Projekta būtība: 24 autori – 12 rakstnieki un 12 literātūrzinātnieki – raksta katrs savu darbu par vienu no 12 latviešu literātūras klasiķiem, tādējādi pie lasītājiem nonāks 12 romāni un 12 monografijas. Vairāki romāni un monografijas jau izdotas.

Teātra zinātniece Ieva Struka raksta monografiju par Anšlavu Eglīti.

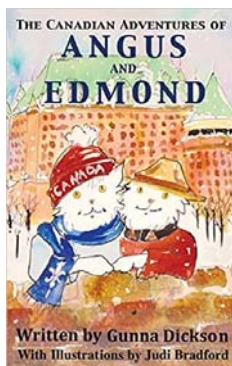
Angus un Edmonda jaunais ceļojums

Klajā nākusi Gunnas Diksones sestā grāmata par Ņujorkā dzīvojošo runcīšu, brālīšu Angus un Edmonda piedzīvojumiem ar Džūdijas Bredfordas ilustrācijām. Šoreiz Angus un Edmonds dodas uz Kanadu, nokļūst Monrealā, apmeklē majestātisko 17. gadsimta Dievmātes baziliku un dodas slidot vēsturiskajā vecajā ostā. Viņi ēd kļavu cukura gardumus, drauskojas un gaida karnevālu. Runcīši pat domā par karjēru Kanadas Karaliskajā jātnieku policijā.

Līdz šim iznākušajās piecās grāmatās aprakstīti abu brāļu piedzīvojumi Skotijā, Floridā, Itālijā, Katalonijā un Ungarijā.

The Canadian Adventures of Angus and Edmond var pasūtīt: www.amazon.com / www.ingrampark.com

Žurnāliste Gunna Diksone daudzus gadus strādāja ziņu aģentūrā *Reuters* un *NY Daily News*, sarakstījusi un tulkojusi grāmatas, piedalījies ceļvežu sagatavošanā un atmiņu krājuma tulkošanā. Viņa ir Ņujorkas ceļojumu rakstnieku asociācijas un Ārziemju preses asociācijas biedre, ieguvusi divas Ņujorkas *Newswomen's Club* balvas. Dzīvojusi Vācijā, Francijā, Dānijā un daudz ceļojusi. Gunna Diksone no latviešu angļu valodā tulkojusi divas Birutas Blumbergas grāmatas – *Blue Horizons* un *Birutas Garden of Stories*, Dzintras Gekas *Children of Siberia* (Part 2), Ilmāra Šalta *Careerists* un *A Stolen Childhood*, Lilijas Zariņas *The Red Fog*.

Ļoti iespējams, ka nākamais Angus un Edmonda ceļojums būs uz Latviju!
Kaķīškalna kaķis Rīgas-Siguldas šosejas malā viņus gaida, arī daudzie Rīgas pagriba kaķi

PĒRKAM MEŽA ĪPAŠUMUS UN LAUKU VIENSĒTAS VISĀ LATVIJĀ

Palīdzam noformēt dokumentus un apstiprināt īpašuma tiesības Latvijas valsts iestādēs

Kontakti: SIA INKO LUKSS
www.lmezs.lv

e-pasts: inko.lukss@gmail.com
t: +371 26157008

Latvieši Amerikā

www.latviesiamerika.com

Austrālijas latviešu izdevums

www.laikraksts.com

www.latviesi.com

ir vietne tīmeklī, kurā atrast noderīgu informāciju latviešiem visā pasaulē ar mērķi palīdzēt latvietības stiprināšanā, ikdienas sadzīvē un strādājot, studējot vai ceļojot ārpus Latvijas

Anita Mellepe

Inciema *Jaunā pils* – pavisam netālu no vecās *Pansijas pīlī*

Anšlava Eglīša mūzeja atklāšanai par godu 13. janvāra pēcpusdienā saulīte izlien no mākoņu vāliem un rāda ceļu visiem, kas šajā goda reizē piederīgi: mūzejniekiem, literātiem, Sigulda novada domes vadībai, dizaineriem, celtniekiem un azartiskiem novada vēstures pētniekiem. Pat kultūras ministrs Nauris Puntulis nevar nomaldīties, jo īpatnējais Inciema ūdens tornis no Rīgas ceļa puses redzams jau pa gabalu. Saule apspīd pat karaliskās baltās rozes, kuŗas viņš pasniedz mūzeja direktorei Ievai Ābelei, bet vakara gaismās visi vecā parka koki, it kā notiekošajam svētību dodami, met siltas ēnas. Ko mēs? Mēs katrs varam iztēloties – ko Anšlavs ar šo ainu darītu: aprakstītu vai uzgleznotu?

Ieva Ābele piesauc vairākas sakritības: Inciema pusmuižiņu savā īpašumā Eglīši ieguva tieši pirms 100 gadiem. Bet veco ēku, kad to atbilstoši tā laika modei un iespējām kolhoznieki apšuva ar baltiem, spurainiem ķieģeļiem, Anšlavs Eglītis Kalifornijā uz mūžu iecēla atmiņu saulītē – aprakstīdams atmiņu grāmatā „Pansija pīlī”.

Kamēr Vecais nams joprojām depresīvi tup parka ēnās, Raganas amatierteātris, atkal iejuties veco inciemešu lomās, visus aicina uz *Jauno pīli* – māju ar ļoti vienkāršu uzrakstu *anšlavs eglītis/ jaunais cilvēks*. Jā, viss uz izkārtnes un izstādē rakstīts ar mazajiem burtiem, tas ne tikai dizainisks piegājiens – daudz kas te ir kā izaicinājums – ne tāds, kā klasiskajos mūzejos, kur, nedod Dievs, kaut kas būs noformēts ne tik perfekti gramatiski. Jā, izstādes pamatdaļa veltīta *jaunajiem cilvēkiem*, kuŗi par Anšlavu Eglīti un viņa daiļradi nezina gandrīz neko, bet ieinteresētiem viņiem jātop – zibuzibošie ekrāni mūzejos jau tā kā apnikuši...

Stāvu augstāk – ANŠLAVA GRĀMATU izstāde, es teiktu – POLONĒZE. Vēl visu nav, vēl „grāmatu māsas” tiek gaidītas. Man ir gods nodot sveicienus no Anšlava Eglīša cienītājiem Čikāgā un Dienvidkalifornijā, viņi lasīt un rakstīt latviski nav aizmirsuši, pat turpina izdot savus mēnešrakstus. Astras Mooras relikvija – saņemta no Veronikas Janelsiņas rokām – sudraba galda piederums ar iniciāļiem A.E. (vienkāršāk sakot – dakšiņa) tiek pieņemta mūzeja dārgumu glabātuvē. Nododu klātesošajiem sveicienus arī no rakstnieka Zigmunda Skujiņa. Viņš ir viens no tiem kultūras darbiniekiem, kuŗš dzimtenes lasītājiem kā pie rokas vedis iepazīstināt daudzus trimdiniekus, arī Anšlavu Eglīti. „*Laiks var šķirt, bet laiks var arī vienot,*” tā pārdomās par Eglīšiem saka mūsu literatūras klasiķis, kam nule apritējusi 95. gadskārta!

Jautrai murdoņai pa vidu pavisam neuzkrītoši grozās Eglīšu dzimtas radnieki no abām pusēm: Inta Makare un Bieziņu pāris – Andris un Jūlija. Radu ķēdīte ir pagaŗa, bet izsekot var: Andra Bieziņa vecāmāte Berta ar Mariju Stalbovu bija otrās pakāpes māsīcas. (Kārtodams Inciema īpašuma atgūšanas lietas, Anšlava brālis Vidvuds mājoja Bieziņu mājās Inciema centrā, Gaujas ielā). Savukārt Inta Makare ir Viktora Eglīša brāļa Jēkaba mazmeitas Mildas vedekla.

No kr.: Inta Makare un Olga Jakāne, divas lieliskas skolotājas; karsta vira, vārīta uz dzīvas uguns, visiem iet pie sirds

Andris un Jūlija Bieziņi, novada pagātnes un dzīvās vēstures nesēji; viņi bija pirmie, kuŗi ar savu vārdu iekurināja liesmu vietējās skolotājas Māras Ozolas sirdī, un viņa tai gadiem neļāva izdzist

Daļa no izstādes

No kr.: Anna Viduleja (filmas *Homo novus* režisore), Linards Kumskis (Siguldas novada pašvaldības domes priekšsēža vietnieks) un Anda Skuja (mūzejniece un folkloriste); jaunā mūzeja saimnieki vissiltāk par atbalstu pateicās tieši Linardam Kumskim, viņš arī gādāja, ka tapis interesantais izdevums „Anšlava Eglīša dzīve trijās burtnīcās”

Plaukti ar Anšlava Eglīša grāmatām

Svētku dalībnieki Jaunās pils pagalmā

Tālumā vientuļi skumstošā, bet joprojām vēsturē klātesošā *Pansija pilī* Mēdz teikt, ka pilsētas baumas vislabāk varot uzzināt laukos. Inciemā padzirdēju, ka „Pansija pilī” tikšot ekranizēta vairākseriju filmā. Kaut nu šīs baumas piepildītos pēc iespējas ātrāk!

Klavē mana dvēselīte pie Dieviņa namdurvīm...

Asja Magita Ritmane, dzimusi Meļķe 1924. gada 17. septembrī Rīgā, aizvēra acis uz mūžu 2021. gada 5. decembrī *Sherman Oaks*, Kalifornijā, klātesot tuvākajiem ģimenes locekļiem, kuŗi viņu kopa un loloja, apskāva un skūpstīja, kopā kavējās atmiņās, dziedāja dziesmas. Viņas dusas vieta būs Meža kapos Latvijā, kopā ar dzīvesbiedru Andri Ritmani.

Ģimene Asjas Ritmanes piemiņai lūdz ziedojumus Rietumkrasta latviešu izglītības centram.

Zigrīda Upeniece (pirmslaulību uzvārds – Erdmane) dzimusi 1925. gada 16. jūnijā Rīgā, mirusi 2021. gada 5. decembrī Dienvidkalifornijā.

Pēc Otrā pasaules kara bēgļu nometnē Vācijā viņa salaulājās ar Juri Solovjovu, piedzima dēls. Ģimene izceļoja uz ASV, vispirms dzīvoja Minesotā, kur piedzima vēl divi dēli, vēlāk pārcēlās uz Dienvidkaliforniju.

Zigrīda Solovjova beidza *Orange Cost College*, iegūstot *Associate of Arts* gradu un strādāja par rēķinvedi uzņēmumā *Knox Industrial Supply*.

Zigrīda un Juris Solovjovi daudz ceļoja – uz Aļasku, Austrāliju, Havaju un citām vietām. Pēc dzīvesbiedra nāves Zigrīda Solovjova iepazinās ar Voldemāru Upenieku un apprecējās. Viņi abi bija Dienvidkalifornijas latviešu ev. lut. baznīcas draudzes locekļi, DK latviešu biedrības un DK Daugavas Vanagu biedri.

Zigrīda Upeniece bieži gatavoja pusdienas pensionāru sanāksmēs, vanagu un vanadžu sarīkojumos, ziedoja naudu altāra puķēm baznīcā. Pēc Latvijas neatkarības atgūšanas viņa vairākkārt kopā ar Voldemāru Upenieku un dēliem devās uz dzimteni. Pēc dzīvesbiedra nāves Zigrīda Upeniece nopirka māju Sīlbīcā, iekopa dārzu, kuŗā auga skaistas rozes. *Leisure World Seal Beach* viņa dzīvoja 14 gadus, līdz pasliktinājās veselība un bija jāpārceļas uz aprūpes namu *Rowntree Gardens*, kur pavadīja pēdējos sešus savas dzīves mēnešus.

2022. gada 6. janvārī pulksten 11.00 *Rose Hills* kapsētā Vitīrā (Whittier) notika Zigrīdai Upeniecei veltīta atvadu ceremonija. Dienvidkalifornijas latviešu ev. lut. baznīcas pārstāve Anna Ābele nolika sarkanbaltsarkanās rozes un teica sirsnīgus atvadu vārdus. Atmiņās par

Rota Boršteina (uzvārds pirma laulībām – Tērauda) dzimusi 1934. gada 30. augustā Valmierā, mirusi 2021. gada 19. decembrī. Dienvidkalifornijā.

Vitenbergas kolledžā Springfildā, Ohaijo, (Springfield, Ohio), viņa studēja medicīnas techno-

loģiju, kas kļuva par viņas mūža darbu. Rota Boršteina bija Dienvidkalifornijas latviešu ev. lut. draudzes locekle, DK latviešu biedrības biedre, Losandželosas latviešu jautkā koŗa dalībniece, korporācijas Dzintra filistre. Viņa mīlēja mūziku un grāmatas, kopā ar dzīvesbiedru Gunāru Boršteinu daudz ceļoja.

kopīgi piedzīvoto dalījās advokāts Jānis Lejnīeks. Dienvidkalifornijas Daugavas Vanagu apvienības vanadžu prieksniece Ingūna Galviņa pateicās Zigrīdai Upeniecei par atsaucīgo sirdi un čaklajām rokām. Viņa vanadžu apvienībā iestājās par mūža biedri 1992. gadā un kļuva par vienu no aktīvākajām vanadzēm. Viņa bija ne tikai laba saimniece apvienības sarīkojumos, bet uzņēmās arī sekretāres pienākumus, piedalījās valdes sēdēs, iesaistījās dažādos apvienības darbos, tostarp apvienības vēstneša salikšanā. Teodors Lilienšteins nolika grozu ar sarkanbaltsarkaniem ziediem. Pēc kopīgas lūgšanas izvadītāji kastīti ar Zigrīdas Upenieces pelnu urnu apbēra ar rožu ziedlapām. Draugi un radi jaukajā saulainajā dienā pakavējās pie kapavietas, atceroties dažādus nelaiķes dzīves notikumus. Zigrīdas Upenieces dēli mātes piemiņai lūdz ziedot bezpeļņas organizācijam, kuŗas palīdz trūkcūcietējiem, piemēram *Food Bank* vai *Meals on Wheels*.

Mūža pēdējos mēnešos Zigrīdai Upeniecei prieku sagādāja Lisas Edmondsones un Ingūnas Galviņas apciemojumi un kopējās pastaigas pa skaisto dārzu vecļaužu mītnē *Rowntree*

Stāsts par orchidejkaktusu

Pirms diezgan daudziem gadiem mani ciemos uz Rapidsitiju Dienviddakotā uzaicināja dakteris Paulis Dzintars. Pavadīju tur kādu nedēļu, daudz ko redzēju, vakaros ar ārstu un viņa dzīvesbiedri Ridu par visu ko tērzējām. Viņu viesistabā podā auga orchidejkaktuss (*Epiphyllum* – Leaf flowering Cactus). Rida Dzintara pastāstīja, ka vienmēr, kad tas zied, viņi aicinot ciemiņus, kuŗi apbrīno skaisto ziedu un bauda tā brīnišķīgo smaržu. Zieds zied tikai vienu nakti, no rīta jau aizvēries. Paulis Dzintars parādīja man savas grāmatas „Prērijas ārsts” manuskriptu. Paņēmu to līdzī, pārrakstīju, nosūtīju uz Latviju, un apgāds Nordik 2008. gadā izdeva grāmatu. Rida Dzintara nogrieza un iedeva man orchidejkaktusa divus stiebriņus, bet aizmirsu tos uz galda. Viņa tad man tos atsūtīja pa pastu. Iestādīju ārā, podā pēc kāda laika tas uzziedēja. Sākumā bija viens, divi ziedi, bet reizēm 12! Pat kaķis gāja tos apbrīnot. Smaržoja visa sēta! Atstājot

Kaliforniju, orchidejkaktusu līdzī paņemt nevarēju, atstāju Gunai un Dāvim Reiniem. Lūdzu viņus atsūtīt man stādiņu. Protams, varēju kaktusa stādu iegādāties kādā dārzniecībā, taču gribējās, lai tas pats no Rapidsitijas sūtītais pēc Kalifornijas turpina augt un ziedēt Konektikutā. Un nesen piedzīvoju pārsteigumu – pie durvīm atradu no Kalifornijas sūtītu palielu kasti, kuŗā iekšā bija vairāki lieli citroni un divas lapiņas ar izdīgušām saknēm. Iestādīju lapas podā un, kamēr bija silts, turējā ārā, bet tagad istabā. Pie lapu saknēm jau parādījušies asniņi, un, kad ziedēs, arī es aicināšu ciemos paziņas papriecāties par skaisto ziedu un tā smaržu.

Astra Moora

Redaktores otrā un pēdējā atvadu vēstule

Šī mēneša Informācijas biļetens (2022. gada janvāris/februāris) ir pēdējais, ko redīgēju un sagatavoju.

Turpat 30 gadu esmu pildījusi redaktores pienākumus, daudzus gadus biļetenus arī vedu iespiest (vēlāk nosūtīju iespiedējam elektroniski) un nodevu pastā izsūtīšanai ar *Bulk Rate*. Tuvākajiem kaimiņiem Ziemeļholivudā un Burbankā – Bastjāņiem, Reiniem, Mičuļiem, Rutai Karalīusai aiznesu un iemetu biļetenu pastkastītē, reizēm piezvanīju pie durvīm un patērzējām. Tās bija jaukas garas, ilgas, romantiskas pastaigas.

Pateicos biedrības valdei, DK latviešu ev. lut. draudzes vadībai un tās darbiniekiem, kas sagatavoja pievienošanai biedrības biļetenam Draudzes Ziņas (pēdējos gados Draudzes Lapu), par sadarbību un atbalstu manā darbā.

Paldies visiem rakstu iesūtītājiem, kuŗi bagātināja biļetena saturu, un visiem sludinājumu ievietotājiem par vērtīgo informāciju biļetenu lasītājiem. Jau gandrīz piecus gadus dzīvoju citur, sāku arī atpalikt no jaunajām tehnoloģijām. Visiem zināms, ka neviens cilvēks nav neaizstājams. Atvados no DK latviešu biedrības valdes locekļiem, viņi man bija kā ģimene. Kalifornijā aizvadītais dzīves posms man ir bijis īpašs, es ieguvu daudz jaunu draugu,

un katrs no viņiem kļuva par paraugu, no ikviena kaut ko iemācījos. Latviešu nams man bija otras mājas.

Ja esmu laika gaitā kādu nokaitinājusi vai sadusmojusi, atvainojos – tas nebija ar nolūku.

Lūdzu piedošanu par iespiedumklūdām – lasi, cik gribi, klūdas paliek, pat uz vāka.

Novēlu jaunajiem darbiniekiem, kas turpinās biļetena satavošanu un izsūtīšanu, veikt šo darbu labāk, nekā es to spēju un varēju. Vislabākās sekmes! Lai biļetens iznāk vēl vismaz 30 gadu!

„Ziemeļkalifornijas Apskats” vairs uz papīra neiznāk, nav arī Sietlas latviešu izdevuma, „Oregonietis” iznāk pāris reizu gadā, „Čikāgas Ziņas” vēl turas.

Tagad katrs var ielikt *Facebook*, ko vēlas, un man daudzreiz bija jāķeksē informācija no turienes.

Biedrības valdes sēdē jālemj, vai turpināt izdot biļetenu uz papīra vai pietiek ar elektronisku izdevumu.

Astra Moora

Lūgums DK latviešu biedrības biedriem nosūtīt kasierim biedru naudu par 2022. gadu!

Draudzes Lapa

2022. gada janvāris / februāris

Dienvidkalifornijas latviešu ev. lut. draudzes informācija

„Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis savu vienpiedzimušo Dēlu...” (Jņ 3:16)

Draudzes dzīves kalendārs

16. janvārī	plkst. 11:00	Zvaigznes dienas dievkalpojums un ZOOM Meeting ID: 823 3755 5841 Passcode: 839156
30. janvārī	plkst. 11:00	Dievkalpojums un ZOOM Meeting ID: 823 3755 5841 Passcode: 839156
6. februārī	plkst. 11:00	Dievkalpojums
27. februārī	plkst. 11:00	Dievkalpojums

Pateicamies par ziedojumiem un atgādinām nokārtot draudzes nodevu par 2022. gadu!
Lūdzam draudzes nodevu – \$250.00 nosūtīt draudzes kasierei Dacei Taubei

Draudzes amatpersonas

Diakone	Guna Reina	13447 Chandler Blvd., Sherman Oaks, CA 91401 (714) 829-6449 e-pasts: GunaReins@gmail.com
Draudzes priekšniece	Tamāra Rūse	31 Laguna Woods Dr., Laguna Niguel, CA 92677 (949) 443-2150
Kasiere	Dace Taube	3142 Helms Ave., Los Angeles, CA 90034 (310) 709-4738
Sekretāre	Daina Ābele	2908-B Camino Capistrano, San Clemente, CA 92672 (949) 443-5170
Dāmu komitejas priekšniece	Liene Linde	29 Sunset Ave., #1, Venice, CA 90291 (310) 396-5244

Baznīcas adrese: 1927 Riverside Dr., Los Angeles, CA 90039

www.latvianchurchsocal.org Draudzes e-pasts: LatvianChurchSoCal@gmail.com

Sandiego latviešu ev. lut. draudze

Ascension Lutheran Church

5106 Zion Avenue, San Diego, CA 92120

Draudzes priekšnieks:

Jānis Legzdiņš

2651 Cardinal Road,
San Diego, CA 92123;

tālr.: 858-598-5451;

e-pasts: jlegzdins@san.rr.com

12. februārī plkst. 12.00 dievkalpojums

Dāmu komiteja: Maiga Bērziņa, tālr.: 619-702-8077

Kasiere Antra Priede Bergere

1335 Santa Barbara St., San Diego, CA 92107;

tālr.: 619-225-0817

Sūtot draudzes nodevu (\$100) un ziedojumus, čekus
izrakstīt: *Antra Priede Berger*

Vietne tīmeklī: www.sandiegodraudze.com

Facebook: www.facebook.com/sandiegodraudze

Sandiego latviešu skola;

Skolas pārzine Sandra Gotlaufa-Orozco

e-pasts: gotlaufa@gmail.com

Facebook: www.facebook.com/sandiegolatvian

Latvija debesīs, ūdenī, uz akmens

Foto: Jānis Krūmiņš

Ezers Smiltenes novadā

Foto: Anita Mellupe

Akmens Tūjas jūrmalā netālu no Veczemju klintīm

Rudīte Godfreja (Godfrey)

Pārbaudījums

Kad skatās no Mēness,

Tu esi tik mazs,

Tev jazina tas –

Tev uz šīs Zemes

Nepieder NEKAS

Ne naudas maks,

Ne māja,

Ne krāsns, ko tā kurināja,

Ne mašīna, ko cildināji,

Ne sievieti, ko bildināji,

Ne bērni, kuŗus audzināji,

Ne bizness, kuŗu daudzināji

NEKAS,

Tev nepieder nekas,

Tev jazin tas –

Viss uz šīs Pasaules

Mirkļa aizdevums

Un pārbaudījums mazs.

Latvian Ev. Luth. Church of So. Calif.
Dienvīdkalifornijas latviešu biedrība
1927 Riverside Drive
LOS ANGELES, CA 90039-3704

NON-PROFIT. ORG.
U.S POSTAGE PAID
PERMIT No. 178
VAN NUYS CA 91409-9998

CHANGE SERVICE REQUESTED

(DATED MATERIAL)

PLEASE DO NOT DELAY

Lūdzu izgriezt un nosūtīt kopā ar čeku:

DIENVĪDKALIFORNIJAS LATVIEŠU BIEDRĪBAS KASIERIM

Vēlos būt Dienvīdkalifornijas latviešu biedrības biedrs,
nosūtu Dienvīdkalifornijas latviešu biedrības biedru naudu par 20___ . gadu – \$35.00

Biedru nauda ģimenei par 20___ . gadu – \$50.00
Biedrības biedriem Informācijas Biļetenu piesūta par brīvu!

Nevēlos būt Dienvīdkalifornijas latviešu biedrības biedrs,
bet vēlos saņemt Informācijas Biļetenu;
nosūtu abonēšanas maksu par 20___ . gadu – \$ 40.00

Esmu students; vēlos būt DK LB biedrs,
nosūtu biedru naudu par 20___ . gadu – \$ 10.00

Papildus ziedoju Dienvīdkalifornijas latviešu biedrības darbam:\$ ____

Kopā \$ ____

Uzvārds, vārds, adrese un tālrunis: _____

elektroniskā pasta adrese: _____

DK LB vietne tīmeklī: www.biedriba.org

Čekus lūdzam izrakstīt: LATVIAN ASSOCIATION OF SO. CA
Un nosūtīt: DK LB 1955 Riverside Dr. Los Angeles, CA 90039

Latviešu nama tālrunis: 323-669-9027; Informācijas biļetens tīmeklī: www.biletens.com
Dienvīdkalifornijas latviešu nama adrese: Losandželosā, 1955 Riverside Drive; nams
sasniedzams ar 96. autobusu (no Burbankas stacijas) – Newell un Riverside Drive pietura